JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON

Anul IV Nr. 148; 19-25 Decembrie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 400 lei

Integral

PETER LEB

2484 Quirinal Ave de Sebastian A. Corn

EVENIMENT EDITORIAL: primul roman sf al unui autor al „GENERAȚIEI ISF"

Despre autor în pag. 15.

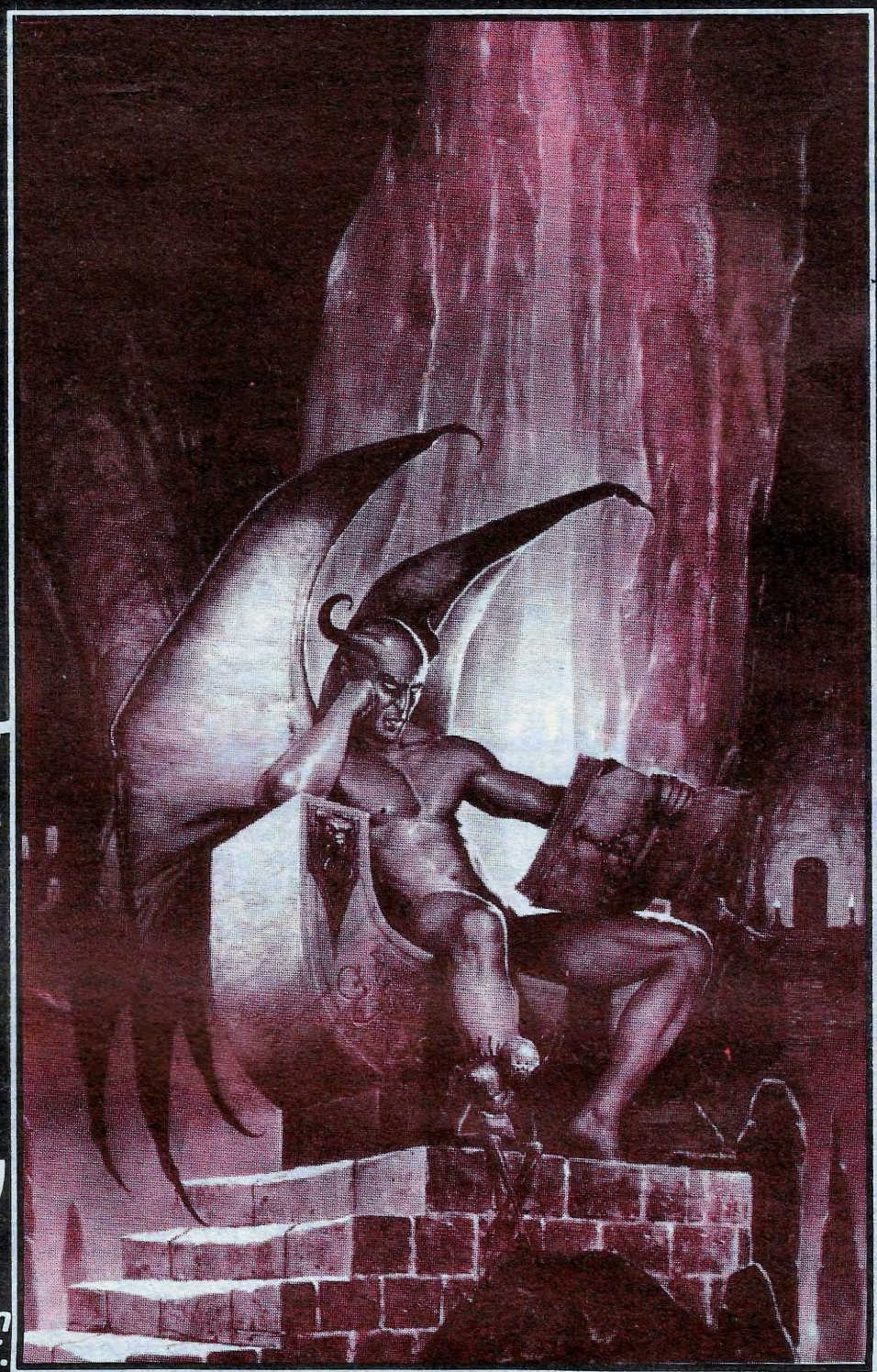

ŞTIRI

Un nou cenaclu

Pe 21 ianuarie 1995, la Botoşani, a luat fiinţă clubul de UFOlogie ROMANIAN SKYLIGHTS RESEARCH în cadrul căruia există o secţie de artă şi literatură SF (din 16 octombrie '95), care reuneşte şi foşti membri ai cenaclurilor BRAIN (Braşov) şi QUSAR (Iaşi).

Şedinţele au loc în fiecare diminică la ora 12 la sala 23 a Casei Tineretului din Botoşani.

Cenaclul literar Poesis

Pe 13 octombrie ac, cu 13 membri, la Liceul Mihai Viteazu din Ploieşti, a avut loc şedinţa de deschidere a cenaclului mai sus menţionat.

(13/13 fiindcă preşedintelui cenaclului, Cristina Filip, îi aduce noroc cifra 13.)

Se întîlnesc din două în două săptămîni, vinerea, la biblioteca liceului.

Pînă în prezent au organizat un concurs cu patru secţiuni: SF, maistream, poezie şi eseu.

KATHARSIS

Recent am primit ultimele două numere ale celui mai periodic fanzin, redactor şef Dănuţ Ivănescu, deţinătorul premiului RomCon 1994.

(E drept că în opinia ARSFan-ului fanzin înseamnă pagină/pagini sf într-un cotidian local. Vezi premiile ARSFan pe '95)

Unul dintre ele un integral Michael Haulică *(autorul nu mai are nevoie de nici o prezentare, iar textul „Mireasma tîrzie a morţii" îl ştiţi şi din JSF);* cel de al doilea, **Katharsis 14**, prezintă noua generaţie a Quo Vadis-ului: Cristina Filip, Andreea Dolete (proză), Radu Valentin, Dan Ene (grafică).

Pînă pe 30 XII '95

Cele mai bune cinci povestiri româneşti pentru EUROPA

Pentru culegerea *cele mai bune texte europene* România trebuie să desemneze cinci povestiri.

Ca selecţia să fie cît mai democratică şi pentru a se evita atît de cunoscutul *„de ce ai lor şi nu ai noştri"*, domnul Alexandru Mironov, *responsabilul pentru România* desemnat de iniţiatorul proiectului, domnul Jarolslav Olsa, solicitată părea fanilor în această chestiune.

În mod deosebit sînt rugaţi să ne trimită nominalizările lor oamenii din presa scrisă şi vorbită.

Nominalizările sînt aşteptate pe adresa JURNALULUI SF, (Bucureşti-Ploieşti, nr.25-27 sec 1, Buc, Fax 3129945), sau a CURIERULUI NAŢIONAL pînă la data de 30 decembrie ac.

ATENŢIE!
SE VOR NOMINALIZA LUCRĂRI APARŢINÎND *Science-Fictionului*.
SE ACCEPTĂ ŞI PROZE FANTASY, DAR NU HORROR.

În curînd (?) un sindicat al profesioniştilor din SF

Se ştie că ProCon SF-ul este organizaţia scriitorilor profesionişti, dar tot atît de bine se ştie că membrii asociaţiei n-au organizat prea multe şedinţe de la înfiinţare, sau, aşa cum spune preşedintele ei, *„Asociaţia s-a dovedit a fi nelucrativă"*.

Se pare că păstrînd vechea titulatură, dar schimbînd statutul, care nu permitea pătrunderea de noi membri în asociaţie, în curînd ProConSF-ul va deveni Asociaţia Profesioniştilor din SF.

(Prin profesionist înţelegîndu-se scriitor profesionist, traducător, editor, om de mass-media)

Pe calea undelor

RRTS

Pe 2 decembrie cele două organizaţii de profil ARSFan şi FNTSF au fost făkute cu ou şi cu oţet în emisiunea „START SPRE EXTRAORDINAR", de realizatorul ei, domnul Ştefan Ghidoveanu pentru dibăcia cu care şi-au pasat RomCon-ul. *(Vedeţi şi articolul subsemnatului din nr trecut al JSF.)*

Radio Terra Piatra Neamţ

În cadrul emisiunii „Club SF", joia între orele 17^{30}-18, domnul Dan Popescu, realizatorul ei, a vorbit pe 14 Decembrie ac, despre mass-media sf-ului.

De semnalat faptul că emisiunea face parte dintr-o suită care va pleca (casetă+PTTR) spre fanii braşoveni.

Cei interesaţi îl pot contacta pe Dan Popescu la telefonul 033/215685.

O ştire veche

Conducerea World SF? şi-a dat demisia în grup la EuroConul de anul acesta.

Un satelit chinezesc se va prăbuşi anul viitor

Lansat pe 8 octombrie 1993, satelitul spion FSW1 n-a rezistat decît zece zile pe orbită. Pe 29 octombrie s-a dezmembrat şi cîteva bucăţi s-au prăbuşit în oceanul Pacific.

Revista americană „AVIATION WEEK AND SPACE TEHNOLOGY" este convinsă că la începutul anului 1996 lumea va intra în alertă în aşteptarea prăbuşirii satelitului pierdut.

Experţii sînt de părere că obiectul nu se va dezintegra la intrarea în atmosferă aşa cum ar fi normal, ci pe pămînt se vor prăbuşi bucăţi cu o masă totală de 2 tone.

Impactul cu solul al unui asemenea corp ar provoca distrugeri similare unei bombe.

Experţii nu au reuşit încă să calculeze aria în care va cădea satelitul.

Adrian Bănuţă

Redacţia Jurnalului SF transmite sincere condoleanţe domnului Dănuţ Ivănescu pentru marea pierdere suferită prin decesul mamei sale.

Mihail Grămescu

„ZGOMOTUL ŞI FURIA" II
(Iaşi, Sinaia, Timişoara)

După încă o noapte pe tren *(la un moment dat a „apărut" şi Cătălin Giurgiu din Braşov care m-a ţinut de vorbă pînă mi-a fugit somnul, după care el s-a culcat şi eu am stat să rezolv integrame)* vineri şi sîmbătă am reuşit să ajung la Timişoara, la *Zilele Helion*, întîlnire de tradiţie în calendarul fandomului român. Participanţi de la *TV Iaşi, de la Radio Craiova, Braşov, TV Constanţa, Mircea Opriţă, Lucian Ionică (USR), Mandics Gyorgy, Monica Nicolau (FNTSF), Leonard Oprea.*

O sponsorizare suficientă cît să acopere onorabil necesarul protocolului. Domnul Cornel Secu a fost superb. Uneori îmi e tare drag omul ăsta. *De ce o fi trebuind însă mereu să intervină în relaţiile interfandomiale „frecuşun" care să ne dezbine?* În pofida „ghimpilor", domnul Secu rămîne o gazdă minunată şi un entuziast al culturii noastre (sf-iste).

Din program şi discuţii voi spicui ce mi-a rămas în memorie şi în agendă:

24 NOIEMBRIE: G. Mandics *OZN = KGB + CIA*, o foarte interesantă perifrază retorică. TOTUŞI, EI EXISTĂ („E pur si move!!"). Emisiunea *Planeta Miracol* - realizatoare Iulia Gheorghe (Constanţa) *(Premiul ARSFAN)*. Într-adevăr, merită. De un profesionalism surprinzător.

Citate fără comentariu:

Nicu Gecse: *Proiect de Protocol RomCon* (recidivă): *„după model spaniol"*. Monica Nicolau: *„Protocolul nu a fost semnat de FNTSF... din lipsă de creion". (GM - eu adică - în gînd, Monicăi Nicolau: „Bravo fetiţo! În fine, ai învăţat să rezişti la presiunile dstora ".)*

(Precizare necesară: din lipsă de spaţiu am renunţat la spumoasele comentarii ale domnului Mihail Grămescu, pe marginea citatelor AB)

Dan Popescu: face o listă a lipsurilor din protocol: obligaţii financiare, durată, condiţii de retragere, condiţii pentru administrator, model de buletin de vot (şi altele). *„Premiile sînt premii ale fanilor". „Să ne desprindem de MTS".* Cristian Lăzărescu: *„Nu voi vorbi despre problematica în mass media fiindcă nu agreez JSF-ul." „EmTiVizarea tuturor televiziunilor".* Nicu Gecse: *„Starea de conflict între FNTSF şi ARSFAN este întreţinută de JSF".* Cornel Secu: *„Structurile de premiere să fie elastice. Dacă nu există un lucru premiabil, să nu se dea premiul". „Să avem categorii mai puţine de premiere". „PROCONSF nu există, în fapt - nu este un sindicat viabil".* Observaţia mea: nici el nu ia în seamă decît două organizaţii: FNTSF şi ARSFAN în fandom. În realitate sînt cel puţin 3 (USR). Obiecţiile mele la *Proiect : nu este pomenită Uniunea Scriitorilor, data de la care porneşte jurizarea textelor este aleasă arbitrar, categoriile (pe număr de cuvinte) sînt arbitrare şi diletante; cine propune textele de luat în considerare de juriu?; pe ce criterii?; fanii necuprinşi în ARSFAN şi FNTSF sînt excluşi nejustificat; „casierul strînge taxa de participare şi taxa de vot" - se exclud, deci, sponsorizările; RomConul, în Proiect, este văzut DOAR ca o adunare a fanilor - de ce sînt excluşi profesioniştii?; de ce sînt excluşi scriitorii profesionişti din afara fandomului de pe lista de propuneri la premiile fanilor? În aceste condiţii Protocolul poate reprezenta, cel mult, un regulament al ARSFAN, nu al întregului fandom român.*

25 NOIEMBRIE: Tematica este *Cenaclul între a fi şi „a fi. "* Dan Popescu: *„Comunicarea în fandom nu este asigurată de Curierul Naţional. Rubrica lui Baz-Baz nu reprezintă o rubrică de ştiri". „De la numărul 100, JSF nu mai reflectă corect viaţa în fandom" . „Fanzinele trebuie să asigure comunicarea în fandom".* Bogdan Ficeac, celălalt moderator al şedinţei, asistă la ostilităţi cu ochii mari, nevinovaţi. Bogdan e un simpatic. Trăiască *România Liberă* şi forul său central *Strict Secret !* Cornel Secu: *„Rolul cenaclului nu este de a centraliza informaţii".* Nicu Gecse: *„Cei care vin la un cenaclu vin să se informeze". „JSF nu mai răspunde cerinţelor pe care şi le-a propus" „Corectura merge prost: într-un text al lui Adi Bănuţă din ultimul număr*

JURNALUL® SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de SC JURNALUL SA

ISSN 1221-7875

Tiparul executat la

INTACT

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România

Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ

(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:

Nicolae C. ARITON,

Ionuț BĂNUȚĂ,

Mihail GRĂMESCU,

Costi GURGU,

Isabela ION,

Cristian IONESCU,

Liviu RADU,

Don SIMON,

Cătălin TENIȚĂ,

Laurențiu TURCU,

Florin Mircea TUDOR.

(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI :

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București

Tel. 2107136, 2109366, 2109946, 3129945

FAX 3129944

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*

Culegere: *Alina LEON*

Corectură: *Mihail GRĂMESCU*

Montaj offset: *Mariana SEBE Silvana GREERE*

PREMIILE

singurului săptămînal de cultură SF din lume:

CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI

CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA

GEOVALY SRL - BUCUREȘTI

(activitate promoțională)

CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

prost: într-un text al lui Adi Bănuță din ultimul număr a apărut formularea CONGRESUL MONDIAL DE LA TIMIȘOARA".

Cornel Secu: *„Dacă se face RomCon anul acesta, ARSFAN nu participă la el".* Mircea Opriță: *„Turism SF".* Cornel Secu: *„RomConul de la Cluj de anul viitor se va ține în primăvară, în aprilie, prima săptămînă după Paști".* Citește lista invitaților străini. Mircea Opriță: *„ARSFAN e net antiRomCon - și anul ăsta, și anul viitor. RomCon este o formă depășită".*

Amendament la ideea de a blama „turismul SF": G.M. .: *„Eu sînt un băiat sărac, dacă nu pot obține nici aceste mici avantaje de pe urma sorților, cînd banii folosiți: exprimă needitorat editurile și publicațiile plătesc cît plătesc... degradarea limbajului de după '90 din ce sens mai are să scrii? Probabil că mai sînt și alții ca mine în fandom".* Marian Irimia (mai tîrziu, la banchet): *„Și eu sînt un copil sărman al fandomului".* M.G. (la ședință): *„Noi sîntem adevărați mecenați ai SF-ului. Sponsorizăm mișcarea cu... a intrat în scenă" prin... [illegible] textele și viețile noastre". „Dacă ARSFAN ar cîștiga (cîndva) disputa... spirituală a fandomului în „lupta" cu FNTSF, ar „rade" total FNTSF-ul?"* Cornel Secu: *„Îi vom lăsa, totuși, să existe, ca să rămînă ca termen de comparație".* În pauză Monica Nicolau îmi dă un bilețel pe care a notat enervată: *„În Protocolul care nu a fost semnat din lipsă de pix apărea ideea că RomCon-urile să fie făcute un an de FNTSF, un an de ARSFAN. Acum aflăm că ARSFAN-ul nici nu intenționează să facă vreun RomCon!!!"*

25 noiembrie, după-amiază:

Literatura SF, între roman și proza scurtă - moderator Leonard Oprea. Mircea Opriță citește articolul lui Cornel Robu (citez): *"Lista romanelor (străine) premiate, de tradus (în românește și publicat de editurile noastre) se va epuiza" (...) "și momentul nu e departe".* (M.G. Oare? O literatură VIE nu se epuizează niciodată. Românii, dacă așteaptă un astfel de reviriment se vor transforma într-o piață perpetuă de desfacere a culturii altora. „Deșteaptă-te române!").

Deși, la început, vrea să-l împiedice să citească, Leonard Oprea acceptă lecturarea de către Cătălin Badea Caracostea (Brașov) a eseului *Despre formă și atitudine.* Felicitări, Leonard, pentru spiritul deschis. Democrația înseamnă libertate de expresie - nu obligativitatea de a te ralia unei păreri, nu conteză care ar fi aceea. Articolul lui Cătălin este printre cele mai originale pe care le-am auzit în fandom: el contestă orice conținut sub sigla SF.

CBC: *„Scopul (romanului SF) este evadarea în lectură". (G.M.: Arta are drept scop crearea de obiecte destinate contemplării.)*

Bogdan Ficeac ne vorbește despre greutatea de a publica la noi. După care ne dă oarecari informații privind prețurile scrisului în SUA. Ne povestește că a fost la Stanford, unde este o școală SF *(unde preda Ursula K. Le Guin)* și unde se învață arta scrisului. *„Cu timpul, și scrisul va deveni o industrie".*

CBC: *„nu sînt un partizan al scriitorilor apăruți după '90".* Se compară, ca act manifest, *Motocentaurii pe Acoperișul Lumii* cu *Desant 83.* Întrucît sînt pomenit pe carte drept consilierul ei editorial mă simt dator să consemnez aici că: nu am nici o tangență cu apariția ei - este o creație de autor (autori) căreia nici corectura (darmite conciliantul) nu i-am făcut-o; personal, nu cred că au fost alese cele mai reprezentative texte, nici pentru „Generația '90", nici măcar pentru autorii împricinați; totuși, cred că este bine că a apărut așa fiindcă: *1.reprezintă un anumit specific al grupului, 2.exprimă o anumită „originalitate" caracteristică „noii generații" în privința tematicii alese, a ideii și a limbajului folosit; exprimă needitorat editurile și publicațiile plătesc cît plătesc... degradarea limbajului de după '90 din ce sens mai are să scrii? Probabil că mai sînt și alții ca mine în fandom". Marian Irimia (mai tîrziu, la banchet): „Și eu sînt un copil sărman al fandomului". M.G. (la ședință): „Noi sîntem adevărați mecenați ai SF-ului. Sponsorizăm mișcarea cu... a intrat în scenă" prin... [illegible] textele și viețile noastre". „Dacă ARSFAN ar cîștiga (cîndva) disputa... spirituală a fandomului în „lupta" cu FNTSF, ar „rade" total FNTSF-ul?"* Cornel Secu: *„Îi vom lăsa, totuși, să existe, ca să rămînă ca termen de comparație".* În pauză Monica Nicolau îmi dă un bilețel pe care a notat enervată: *„În Protocolul care nu a fost semnat din lipsă de pix apărea ideea că RomCon-urile să fie făcute un an de FNTSF, un an de ARSFAN. Acum aflăm că ARSFAN-ul nici nu intenționează să facă vreun RomCon!!!"*

25 noiembrie, după-amiază:

Literatura SF, între roman și proza scurtă - moderator Leonard Oprea. Mircea Opriță citește articolul lui Cornel Robu (citez): *"Lista romanelor (străine) premiate, de tradus (în românește și publicat de editurile noastre) se va epuiza" (...) "și momentul nu e departe".* (M.G. Oare? O literatură VIE nu se epuizează niciodată. Românii, dacă așteaptă un astfel de reviriment se vor transforma într-o piață perpetuă de desfacere a culturii altora. „Deșteaptă-te române!").

Deși, la început, vrea să-l împiedice să citească, Leonard Oprea acceptă lecturarea de către Cătălin Badea Caracostea (Brașov) a eseului *Despre formă și atitudine.* Felicitări, Leonard, pentru spiritul deschis. Democrația înseamnă libertate de expresie - nu obligativitatea de a te ralia unei păreri, nu conteză care ar fi aceea. Articolul lui Cătălin este printre cele mai originale pe care le-am auzit în fandom: el contestă orice conținut sub sigla SF.

CBC: *„Scopul (romanului SF) este evadarea în lectură". (G.M.: Arta are drept scop crearea de obiecte destinate contemplării.)*

Bogdan Ficeac ne vorbește despre greutatea de a publica la noi. După care ne dă oarecari informații privind prețurile scrisului în SUA. Ne povestește că a fost la Stanford, unde este o școală SF *(unde preda Ursula K. Le Guin)* și unde se învață arta scrisului. *„Cu timpul, și scrisul va deveni o industrie".*

CBC: *„nu sînt un partizan al scriitorilor apăruți după '90".* Se compară, ca act manifest, *Motocentaurii pe Acoperișul Lumii* cu *Desant 83.* Întrucît sînt pomenit pe carte drept consilierul ei editorial mă simt dator să consemnez aici că: nu am nici o tangență cu apariția ei - este o creație de autor (autori) căreia nici corectura (darmite conciliantul) nu i-am făcut-o; personal, nu cred că au fost alese cele mai reprezentative texte, nici pentru „Generația '90", nici măcar pentru autorii împricinați; totuși, cred că este bine că a apărut așa fiindcă: *1.reprezintă un anumit specific al grupului, 2.exprimă o anumită „originalitate" caracteristică „noii generații" în privința tematicii alese, a ideii și a limbajului folosit; exprimă needitorat editurile și publicațiile plătesc cît plătesc... degradarea limbajului de după '90 din ce sens mai are să scrii? Probabil că mai sînt și alții ca mine în fandom".* Marian Irimia (mai tîrziu, la banchet): *„Și eu sînt un copil sărman al fandomului".* M.G. (la ședință): *„Noi sîntem adevărați mecenați ai SF-ului. Sponsorizăm mișcarea cu... a intrat în scenă" prin... [illegible] textele și viețile noastre". „Dacă ARSFAN ar cîștiga (cîndva) disputa... spirituală a fandomului în „lupta" cu FNTSF, ar „rade" total FNTSF-ul?"* Cornel Secu: *„Îi vom lăsa, totuși, să existe, ca să rămînă ca termen de comparație".* În pauză Monica Nicolau îmi dă un bilețel pe care a notat enervată: *„În Protocolul care nu a fost semnat din lipsă de pix apărea ideea că RomCon-urile să fie făcute un an de FNTSF, un an de ARSFAN. Acum aflăm că ARSFAN-ul nici nu intenționează să facă vreun RomCon!!!"*

25 noiembrie, după-amiază:

Literatura SF, între roman și proza scurtă - moderator Leonard Oprea. Mircea Opriță citește articolul lui Cornel Robu (citez): *"Lista romanelor (străine) premiate, de tradus (în românește și publicat de editurile noastre) se va epuiza" (...) "și momentul nu e departe".* (M.G. Oare? O literatură VIE nu se epuizează niciodată. Românii, dacă așteaptă un astfel de reviriment se vor transforma într-o piață perpetuă de desfacere a culturii altora. „Deșteaptă-te române!").

Deși, la început, vrea să-l împiedice să citească, Leonard Oprea acceptă lecturarea de către Cătălin Badea Caracostea (Brașov) a eseului *Despre formă și atitudine.* Felicitări, Leonard, pentru spiritul deschis. Democrația înseamnă libertate de expresie - nu obligativitatea de a te ralia unei păreri, nu conteză care ar fi aceea. Articolul lui Cătălin este printre cele mai originale pe care le-am auzit în fandom: el contestă orice conținut sub sigla SF.

CBC: *„Scopul (romanului SF) este evadarea în lectură". (G.M.: Arta are drept scop crearea de obiecte destinate contemplării.)*

Bogdan Ficeac ne vorbește despre greutatea de a publica la noi. După care ne dă oarecari informații privind prețurile scrisului în SUA. Ne povestește că a fost la Stanford, unde este o școală SF *(unde preda Ursula K. Le Guin)* și unde se învață arta scrisului. *„Cu timpul, și scrisul va deveni o industrie".*

CBC: *„nu sînt un partizan al scriitorilor apăruți după '90".* Se compară, ca act manifest, *Motocentaurii pe Acoperișul Lumii* cu *Desant 83.* Întrucît sînt pomenit pe carte drept consilierul ei editorial mă simt dator să consemnez aici că: nu am nici o tangență cu apariția ei - este o creație de autor (autori) căreia nici corectura (darmite conciliantul) nu i-am făcut-o; personal, nu cred că au fost alese cele mai reprezentative texte, nici pentru „Generația '90", nici măcar pentru autorii împricinați; totuși, cred că este bine că a apărut așa fiindcă: *1.reprezintă un anumit specific al grupului, 2.exprimă o anumită „originalitate" caracteristică „noii generații" în privința tematicii alese, a ideii și a limbajului folosit; exprimă needitorat editurile și publicațiile plătesc cît plătesc... degradarea limbajului de după '90 din ce sens mai are să scrii? Probabil că mai sînt și alții ca mine în fandom".* Marian Irimia (mai tîrziu, la banchet): *„Și eu sînt un copil sărman al fandomului".* M.G. (la ședință): *„Noi sîntem adevărați mecenați ai SF-ului. Sponsorizăm mișcarea cu... a intrat în scenă" prin... [illegible] textele și viețile noastre". „Dacă ARSFAN ar cîștiga (cîndva) disputa... spirituală a fandomului în „lupta" cu FNTSF, ar „rade" total FNTSF-ul?"* Cornel Secu: *„Îi vom lăsa, totuși, să existe, ca să rămînă ca termen de comparație".* În pauză Monica Nicolau îmi dă un bilețel pe care a notat enervată: *„În Protocolul care nu a fost semnat din lipsă de pix apărea ideea că RomCon-urile să fie făcute un an de FNTSF, un an de ARSFAN. Acum aflăm că ARSFAN-ul nici nu intenționează să facă vreun RomCon!!!"*

25 noiembrie, după-amiază:

Literatura SF, între roman și proza scurtă - moderator Leonard Oprea. Mircea Opriță citește articolul lui Cornel Robu (citez): *"Lista romanelor (străine) premiate, de tradus (în românește și publicat de editurile noastre) se va epuiza" (...) "și momentul nu e departe".* (M.G. Oare? O literatură VIE nu se epuizează niciodată. Românii, dacă așteaptă un astfel de reviriment se vor transforma într-o piață perpetuă de desfacere a culturii altora. „Deșteaptă-te române!").

Deși, la început, vrea să-l împiedice să citească, Leonard Oprea acceptă lecturarea de către Cătălin Badea Caracostea (Brașov) a eseului *Despre formă și atitudine.* Felicitări, Leonard, pentru spiritul deschis. Democrația înseamnă libertate de expresie - nu obligativitatea de a te ralia unei păreri, nu conteză care ar fi aceea. Articolul lui Cătălin este printre cele mai originale pe care le-am auzit în fandom: el contestă orice conținut sub sigla SF.

CBC: *„Scopul (romanului SF) este evadarea în lectură". (G.M.: Arta are drept scop crearea de obiecte destinate contemplării.)*

Bogdan Ficeac ne vorbește despre greutatea de a publica la noi. După care ne dă oarecari informații privind prețurile scrisului în SUA. Ne povestește că a fost la Stanford, unde este o școală SF *(unde preda Ursula K. Le Guin)* și unde se învață arta scrisului. *„Cu timpul, și scrisul va deveni o industrie".*

CBC: *„nu sînt un partizan al scriitorilor*

JURNALUL SF

JURNALUL SF

Jurnalul S.F.

apăruți după '90". Se compară, ca act manifest, *Motocentaurii pe Acoperișul Lumii* cu *Desant 83.* Întrucît sînt pomenit pe carte drept consilierul ei editorial mă simt dator să consemnez aici că: nu am nici o tangență cu apariția ei - este o creație de autor (autori) căreia nici corectura (darmite conciliantul) nu i-am făcut-o; personal, nu cred că au fost alese cele mai reprezentative texte, nici pentru „Generația '90", nici măcar pentru autorii împricinați; totuși, cred că este bine că a apărut așa fiindcă: *1.reprezintă un anumit specific al grupului, 2.exprimă o anumită „originalitate" caracteristică „noii generații" în privința tematicii alese, a ideii și a limbajului folosit; exprimă needitorat editurile și publicațiile plătesc cît plătesc... degradarea limbajului de după '90 din ce sens mai are să scrii? Probabil că mai sînt și alții ca mine în fandom".* Marian Irimia (mai tîrziu, la banchet): *„Și eu sînt un copil sărman al fandomului".* M.G. (la ședință): *„Noi sîntem adevărați mecenați ai SF-ului. Sponsorizăm mișcarea cu... a intrat în scenă" prin... [illegible] textele și viețile noastre". „Dacă ARSFAN ar cîștiga (cîndva) disputa... spirituală a fandomului în „lupta" cu FNTSF, ar „rade" total FNTSF-ul?"* Cornel Secu: *„Îi vom lăsa, totuși, să existe, ca să rămînă ca termen de comparație".* În pauză Monica Nicolau îmi dă un bilețel pe care a notat enervată: *„În Protocolul care nu a fost semnat din lipsă de pix apărea ideea că RomCon-urile să fie făcute un an de FNTSF, un an de ARSFAN. Acum aflăm că ARSFAN-ul nici nu intenționează să facă vreun RomCon!!!"*

25 noiembrie, după-amiază:

Literatura SF, între roman și proza scurtă - moderator Leonard Oprea. Mircea Opriță citește articolul lui Cornel Robu (citez): *"Lista romanelor (străine) premiate, de tradus (în românește și publicat de editurile noastre) se va epuiza" (...) "și momentul nu e departe".* (M.G. Oare? O literatură VIE nu se epuizează niciodată. Românii, dacă așteaptă un astfel de reviriment se vor transforma într-o piață perpetuă de desfacere a culturii altora. „Deșteaptă-te române!").

Deși, la început, vrea să-l împiedice să citească, Leonard Oprea acceptă lecturarea de către Cătălin Badea Caracostea (Brașov) a eseului *Despre formă și atitudine.* Felicitări, Leonard, pentru spiritul deschis. Democrația înseamnă libertate de expresie - nu obligativitatea de a te ralia unei păreri, nu conteză care ar fi aceea. Articolul lui Cătălin este printre cele mai originale pe care le-am auzit în fandom: el contestă orice conținut sub sigla SF.

CBC: *„Scopul (romanului SF) este evadarea în lectură". (G.M.: Arta are drept scop crearea de obiecte destinate contemplării.)*

Bogdan Ficeac ne vorbește despre greutatea de a publica la noi. După care ne dă oarecari informații privind prețurile scrisului în SUA. Ne povestește că a fost la Stanford, unde este o școală SF *(unde preda Ursula K. Le Guin)* și unde se învață arta scrisului. *„Cu timpul, și scrisul va deveni o industrie".*

CBC: *„nu sînt un partizan al scriitorilor apăruți după '90".* Se compară, ca act manifest, *Motocentaurii pe Acoperișul Lumii* cu *Desant 83.* Întrucît sînt pomenit pe carte drept consilierul ei editorial mă simt dator să consemnez aici că: nu am nici o tangență cu apariția ei - este o creație de autor (autori) căreia nici corectura (darmite conciliantul) nu i-am făcut-o; personal, nu cred că au fost alese cele mai reprezentative texte, nici pentru „Generația '90", nici măcar pentru autorii împricinați; totuși, cred că este bine că a apărut așa fiindcă: *1.reprezintă un anumit specific al grupului, 2.exprimă o anumită „originalitate" caracteristică „noii generații" în privința tematicii alese, a ideii și a limbajului folosit; exprimă needitorat editurile și publicațiile plătesc cît plătesc... degradarea limbajului de după '90 din ce sens mai are să scrii? Probabil că mai sînt și alții ca mine în fandom".* Marian Irimia (mai tîrziu, la banchet): *„Și eu sînt un copil sărman al fandomului".* M.G. (la ședință): *„Noi sîntem adevărați mecenați ai SF-ului. Sponsorizăm mișcarea cu... a intrat în scenă" prin... [illegible] textele și viețile noastre". „Dacă ARSFAN ar cîștiga (cîndva) disputa... spirituală a fandomului în „lupta" cu FNTSF, ar „rade" total FNTSF-ul?"* Cornel Secu: *„Îi vom lăsa, totuși, să existe, ca să rămînă ca termen de comparație".* În pauză Monica Nicolau îmi dă un bilețel pe care a notat enervată: *„În Protocolul care nu a fost semnat din lipsă de pix apărea ideea că RomCon-urile să fie făcute un an de FNTSF, un an de ARSFAN. Acum aflăm că ARSFAN-ul nici nu intenționează să facă vreun RomCon!!!"*

25 noiembrie, după-amiază:

Literatura SF, între roman și proza scurtă - moderator Leonard Oprea. Mircea Opriță citește articolul lui Cornel Robu (citez): *"Lista romanelor (străine) premiate, de tradus (în românește și publicat de editurile noastre) se va epuiza" (...) "și momentul nu e departe".* (M.G. Oare? O literatură VIE nu se epuizează niciodată. Românii, dacă așteaptă un astfel de reviriment se vor transforma într-o piață perpetuă de desfacere a culturii altora. „Deșteaptă-te române!").

Deși, la început, vrea să-l împiedice să citească, Leonard Oprea acceptă lecturarea de către Cătălin Badea Caracostea (Brașov) a eseului *Despre formă și atitudine.* Felicitări, Leonard, pentru spiritul deschis. Democrația înseamnă libertate de expresie - nu obligativitatea de a te ralia unei păreri, nu conteză care ar fi aceea. Articolul lui Cătălin este printre cele mai originale pe care le-am auzit în fandom: el contestă orice conținut sub sigla SF.

CBC: *„Scopul (romanului SF) este evadarea în lectură". (G.M.: Arta are drept scop crearea de obiecte destinate contemplării.)*

Bogdan Ficeac ne vorbește despre greutatea de a publica la noi. După care ne dă oarecari informații privind prețurile scrisului în SUA. Ne povestește că a fost la Stanford, unde este o școală SF *(unde preda Ursula K. Le Guin)* și unde se învață arta scrisului. *„Cu timpul, și scrisul va deveni o industrie".*

CBC: *„nu sînt un partizan al scriitorilor*

jurnal, romane? De altfel, JSF-ul a publicat și romane *(spre amuzamentul meu).* Pe ale lui Bufnilă și Corn. Oare copiii ăștia nu au remarcat că JSF-ul publică cele mai lungi texte din *toate revistele literare* din țară? Leonard Oprea: *„Talentul autentic e individual - nu de grup".* Nu sînt foarte convins că e așa, dar sînt de acord cu el. Ia mai lăsați-mă cu scrisorile lui Marx către madam Luxemburg! Băiatul ăsta are dreptate! Cristian Lăzărescu: *„Iată, într-adevăr, o lucrare clară, cu care sîntem toată lumea de acord". „Generația '90 e exact pe proza scurtă". „La Nemira, volumul lui Grămescu a mers foarte prost. De aceea nu mai vor decît romane".* (M.G. Ioana a fost redactorul de carte la *Săritorii în gol.* Și, oare, 8000 de exemplare, vîndute în cea mai mare parte, deși erau *rebutate* de tipografie, de pe ei „mari așa de prost?) *insistînd pe priveliște, singurele slobozuri rămîn revistele... „traducerile primează valoric". „Romanele autohtone nu prea apar".* M. Opriță: *„Sesiunea Helion a fost un colocviu cît se poate de reușit". Cică: „sociologia cititorului" - și el susține că publicul preferă romanul (eventual fluviu, mare sau ocean). „Editorii dau faliment cu volumele de povestiri. „Povestirea are personaje plate". „Invazia de maculatură". „JSF publică proză slabă".*

(M.G. Critica e deci bună, că a publicat și el. A avut chiar și un număr JSF special de critică. Ce mi se pare cel mai interesant este că pledoaria pentru roman o face Iar cineva care, după cîte știu eu n-a prea scris decît povestiri. Sau, oricum, de aceea e celebru.)

Cu prilejul bairamului de „sfîrșit de an școlar" de sîmbătă copiii de la *Clubul European* ne dansează muzicalul pregătit pentru Glasgow: „PIP - COPILUL STELELOR". Deși scenariul e cam subțire, sînt simpatici. Au luat nu mai știu cîte premii intenaționale. Privind la ei îmi amintesc cum ne ducea Papa Minu în Sala de Festivități să cîntăm *„Partid iubit părinte bun, noi sîntem floarea tinereții"*... și parcă mi se face lehamite, cu lacrimi în ochi, și de aiureala asta, care nu mai e chiar *„Partid iubit"*, dar tot aiureală e. Aflăm că imnul ARSFAN e varianta engleză de la *„E scris în stele"* (ne cîntă *Asociația Latinii din Est*, niște fete și băieți foarte tineri). Cornel îi primește pe toți, spontan, în ARSFAN, împrospătînd fandomul și scăzîndu-i simțitor media de vîrstă pe cap de sf-ist. Bine ați venit, copii, în rîndurile noastre! Ce o să facem și cu voi, o să ne gîndim noi mai tîrziu. Deocamdată să încercăm să ne gîndim, măcar, numai la variante roz cu parfum de ghiocei și brîndușe. Și dacă dracu' o fi chiar atît de negru, vopsiți-i și voi cu var și praf de cretă. Sărmăluțe. Noroc! *(La alimentara din Timișoara au votcă marca tov.).* Pupături. Pe curînd. Un băiat gentil ne duce la gară, pe mine și pe Leonard Oprea, cu mașina sa personală *(cam desfundată) (v-am spus că, uneori, Cornel Secu e un tip foarte simpatic).*

Text prescurtat de Adrian Bănuță

Mihai SAMOILĂ
BESTIARUL DE AMATORI

- o aruncătură dojenitoare asupra greşalelor unor juni doritori în ale scrierii de lucruri nemaivăzute -

Am să încep prin a-mi aminti de vîrsta la care mă bucuram de proaspătul meu buletin de identitate, cînd, ca şi acum, îndrăgeam sefeul. Erau ani frumoşi, în care Jules Verne şi Beleaev îmi bucurau intelectul abia înmugurit, Wells şi Burroughs mă puneau pe gînduri, iar Lem şi Eco mă insultau pur şi simplu prin încifrarea inutilă şi grotescă a textelor lor.

Scriam pe atunci şi eu şi, ca toţi inocenţii păcătoşi ai lumii, credeam că fac literatură. Partea bună era că toate acele caietele stăteau pitite pe undeva pe sub pat, fără să am curajul să le arăt cuiva. Sînt însă mulţi cărora nu le pot aduce această laudă. Ei bombardează urechile prietenilor, colegilor, uneori ne rănesc privirile cu textele lor, mai toate "geniale, fără nici o îndoială".

Dar să las deoparte sarcasmul şi să devin pentru scurtă vreme binevoitor. Nu de alta, dar aş jigni pe unii care nu merită, pe aceia care acum trec prin această fază penibilă fără să se cantoneze aici. Nu vreau să dau de înţeles că toţi adolescenţii preocupaţi de literatură sînt fără valoare.

Am de gînd să pun în discuţie arta (SF, bineînţeles, că asta mă doare pe mine) creată de adolescenţii dezorientaţi. Acestora am să le găsesc de la început o scuză: proza bună se scrie după acumularea unei experienţe de viaţă - la 18 ani le scrie, de obicei, o bună poezie, eventual filozofică, eventual în versuri albe. Şi tot adolescenţilor am să le găsesc şi o acuză: aceea de a se crede cu orice preţ grozavi şi atotcunoscători şi geniali şi solizi pe poziţiile lor conceptuale. Mă refer aici la aceia dintre ei care îţi impun producţia lor cu siguranţă în glas şi în priviri, pretinzînd cu obrăznicie că *"nu textul lui e prost, tu eşti un limitat care nu-l poţi înţelege"*. Şi iar am să le găsesc o scuză: asta e vîrsta, dom'le, n-ai ce face. Ba ai, dar trebuie să te ocupi, trebuie să le arăţi încetişor ce e rău şi ce e bine, adică să le faci educaţie. Ştiu, e greu, cere timp şi efort, dar merită. Cu condiţia să-ţi doreşti o generaţie talentată. Cu condiţia să nu fii un critic care nu găseşte altă plăcere decît să comenteze textele proaste.

Să vedem însă, mai concret, care ar fi principalele erori întîlnite în textele tinerilor amatori.

În primul rînd, lipsa de cultură în domeniu. Am lecturat texte în care se descoperă cu dezinvoltură apa caldă, care marşează pe o idee perimată de zeci de ani, idee pe care, în plus, o tratează într-o manieră mult mai proastă decît predecesorii săi. Discutînd cu astfel de autori, am constatat cu surprindere că nu ştiau nici măcar de existenţa utopiei, a ucroniei, a fanteziei spaţiale sau eroice. Cu alte cuvinte, *"ia te uită, dom'le: toată viaţa am vorbit în proză şi n-am ştiut"*. În mintea lor SF-ul era puternic reprezentat de serialele de duzină, de cărţile unor clasici demodaţi sau de benzile desenate cu cine ştie ce supererou schizofren.

O altă eroare - şi ea aparţine unor tineri cu oarecare cultură şi cu un ego foarte puternic - este supralicitarea. Întîlneşti la ei texte încifrate pînă la absurd, debordînd de filozofie gratuită, de mesaje care se vor subtile şi care, în realitate, nu sînt decît nişte mici tîmpenii copilăreşti.

O zonă interesantă o ocupă tinerele fete amatoare de literatură de anticipaţie. Ele, în avîntul hormonal juvenil, confundă SF-ul cu romanele de dragoste ale unei Sandre Brown extraterestre. Înlocuiesc balconul din Verona cu nava interstelară, adaptează ocupaţiile îndrăgostiţilor după cerinţe, îi pun în miezul unor conflicte psihologice (sau sociale) gratuite (sau învechite) şi uite aşa dau naştere unor opere gata decedate.

Să mai amintim şi tinerii care, în afara timpului petrecut pe băncile şcolii sau ale parcurilor şi al celui răpit de exerciţiile fizice practicate cu bestialitate în cămăruţa lor strîmtă, se ocupă şi de arta peniţei. Aceştia sînt făuritorii de erol pe jumătate oameni, pe jumătate maşini, cu nume şi expresii americane, care reuşesc invariabil să salveze omenirea, iubita, mama sau compania stelară în care lucrează cu sîrg.

Pînă aici ne-am ocupat de clişeele de fond, partea cea mai păcătoasă a producţiei sf adolescentine. Să aruncăm o privire (superficială) şi asupra erorilor de formă şi defectelor de stil.

Trecem repede peste ortografia şi gramatica nu tocmai bine stăpînită ca să ajungem la problema spinoasă a expresiilor.

Inscripţii ca

"ozeneul explodă, aruncînd cu bucăţi de orice pe o rază de 400 de metri"

sau

"Intîi, din înalt, veni o navă cu becurile laterale aprinse. Coborî pînă deasupra pieţei unde-şi aprinse şi reflectoarele. Se aprindeau şi se stingeau ritmic. Odată *cu ea - şi porumbeii, care prinseră să se rotească în jurul pieţei. Apoi nava începu să se ridice încet, iar porumbeii făcură loc celor 22 de nave care veniră în cerc pînă aproape de piaţă, luminînd-o în toate culorile."*

Astfel de inscripţii, zic, mă dezarmează complet. Cu atît mai mult cu cît autorii îţi pot explica foarte senin de ce paragraful este genial (a se înţelege *"de ce tu, cel care n-ai priceput, eşti un biet idiot cu pretenţii de academician"*).

Vă puteţi imagina cît de greu este să-i faci pe aceşti copii să înţeleagă unde greşesc. Stilul nu se predică, el se asimilează prin lecturi furioase într-un interval de timp incredibil de mare, suprapus unui talent şi unei puternice personalităţi creatoare.

Dar, pînă la urmă, greşeala nu este a lor, ea aparţine celor care-i încurajează, îi promovează şi îi lansează în tipărituri ori pe la concursuri, transformînd astfel un act de cultură într-o piaţă de zarzavaturi.

Vin apoi alţii, binevoitori nevoie mare, care trag linia, fac media şi catalogează o întreagă generaţie drept invalidă. Declarînd asta, criticii de calitate incertă şi cu un trecut artistic cel puţin cetos se bazează pe faptul că aceeaşi medie făcută valorilor generaţiei lor se ridică la un nivel mult mai mare. Remarca are un sîmbure de adevăr, dar se uită că mecanismul de selecţie de atunci era evident mult mai drastic. Ceea ce mai înseamnă şi că tagma înainte-împingătorilor de subproducţii este relativ nouă şi deosebit de virulentă.

Întîlneşti aici pe unii conducători de cenaclu lipsiţi cu desăvîrşire de scînteia talentului, dar animaţi de flacăra snobismului. Mai poţi întîlni cîţiva şefi de pagină SF prin ziare obscure care publică la întîmplare - proză să fie şi să aibă rachete. Să nu-i uităm şi pe profesorii de generală (şi chiar de liceu) care-şi fac o glorie din a îndruma elevii pe căile minunate ale creaţiei anticipative şi de prospectare a viitorului luminos şi plin de extratereştri timpiţi.

Lor trebuie să le facem proces de intenţie, nu bieţilor tineri aflaţi la începutul creaţiei. Datorită (şi nu mulţumită) lor, pierdem uneori talente adevărate, talente care rămîn canalizate pe drumuri mlăştinoase şi care nu mai pot fi recuperate.

Slavă Domnului că mai sînt unii şi cu scaun la cap, care se desprind în procesul de maturizare de mentorii lor îmbecili. Şi iarăşi slavă aceluiaşi personaj amabil că răspîndirea în masă a liderilor raţaţi nu este hotărîtoare. Altfel, probabil, aţi fi citit acum un articol despre *"Pilotul Dan, înlocuitorul lui Făt-Frumos din basmul modern românesc"*.

7 STEPS TO MIDNIGHT

RICHARD MATHESON („A 7 pas de minuit" Denoel, 394p., 145 f, '93)

Matheson navighează de mult timp între SF, fantastic şi triller. Este un specialist al poveştii atît în literatură cît şi în cinema, catapultînd personajele, care sînt oameni obişnuiţi, într-o aventură ce le va tulbura viaţa.

Un matematician, aflat în pierdere de inspiraţie, angajat într-un program secret privind apărarea naţională nu-şi mai găseşte maşina la ieşirea din laborator. Împrumută o altă maşină şi la un pasager cu care poartă o discuţie asupra confundării realităţii cu iluzia. Ajuns acasă, găseşte un bărbat care pretinde că este soţul legitim al soţiei sale. La telefon, propria sa soră îi confirmă că nu a fost niciodată căsătorit. Printre aceste curioase personaje, cîţiva tipi ce par a fi agenţi CIA îl urmăresc pentru a-l lichida.

Unul din prietenii săi, care îl îndemnase să părăsească SUA şi îi oferise bani pentru un bilet de avion, este asasinat.

În avion, un agent CIA îi dă sfaturi şi-i oferă alţi bani, apoi se închide în toaletă şi dispare într-o manieră de-a dreptul imposibilă.

Cutreieră mai multe ţări. La Roma întîlneşte o femeie fatală care pare ieşită dintr-o pictură antică.

Totdeauna se află la jumătatea distanţei dintre realitate şi iluzie...

Din cînd în cînd primeşte mesaje care îl anunţă că mai are şapte, şase, apoi cinci, apoi patru paşi pînă la miezul nopţii...

Evident, toate acestea relevă mai mult un triller tradiţional decît un roman SF. Cu privire la eroul principal, acesta este cu siguranţă un fan al genului, care interpretează tot ce i se întîmplă în termeni care face să alunece totul de la real către fiction.

Acţiunea se derulează într-un ritm trepidant oscilînd între scenariul unui film bine făcut şi un roman tradiţional. Cititorul neavînd de ce să se plîngă, fiind purtat de la pagină la pagină cu talent şi profesionalism.

Explicaţia pe care ne-o oferă autorul, destul de puţin realistă: totul a fost o înscenare menită să-i provoace eroului principal un şoc psihologic care să-l scoată din criza intelectuală şi să-i redea productivitatea ştiinţifică...

Nu avem de-a face cu un roman mare, dar este o poveste care se devorează de la prima la ultima pagină.

THE LAST STARSHIP FROM EARTH

John Boyd („Dernier vaisseau pour l'enfer", reedition, Denoel, 251 pag., 1968)

Sînt, de fapt, două romane într-unul singur. Primul este partea esenţială a volumului, dar fără să aibă prea mare legătură cu titlul.

Într-o lume care este foarte asemănătoare cu a noastră, disciplinele intelectuale sînt exercitate în cadrul unor caste, conduse de către sociologi şi psihologi ai bisericii.

Un tînăr matematician se îndrăgosteşte de o tînără scriitoare. Evident, dragostea lor este imposibilă. Evident, ei caută soluţii pentru această problemă. Evident, totul se termină rău, prin exilul pe o planetă îndepărtată, numită „Infern", special utilizată pentru cei deviaţi de la standardele impuse. Avem de-a face cu un amestec de: „Romeo şi Julieta", filme gen Beverly Hills şi anti-utopie. Aceasta se poate citi şi te poate impresiona dacă eşti adolescent.

Dacă ar fi vorba numai de atît, nu am mai fi zăbovit asupra volumului. Toate datele acţiunii sînt decalate cu jumătate de secol, „era noastră" începînd cu moartea lui Cristos. Eroul principal, cu toate problemele care le are cu biserica, construieşte un ordinator, care nu este altceva decît Papa. Cînd Romeo al nostru este expediat pe planeta Infern, autorului nu-i mai rămîn la dispoziţie decît 3 capitole pentru a închega un final plauzibil al romanului. Pentru această creează portretul unei civilizaţii libertine, sau liberal-libertine, un fel de „farwest sălbatic", pe o planetă mai puţin infernală decît ne aşteptam *(aspectul de planetă imposibilă era creat de faptul că majoritatea navelor terriene abordau planeta în anotimp de iarnă, cînd impresia generală era aceea a unei planete congelate)*. Urmează un proiect pentru răsturnarea puterii locale, întîlnirea cu fiul celui care a fondat acest loc de exil, revelaţii asupra „naturii" Julietei, un tratament care te face nemuritor şi o călătorie în timpul lui Romeo şi Julieta, unde devine iuda Iscarioteul.

Pentru a restabili cursul istoriei pe care noi o cunoaştem, sau foarte aproape de aceasta, eroul principal este obligat să întreprindă cîteva mici intervenţii.

Impresia generală este că autorul devorează asupra cititorului un val de idei şi situaţii, lăsîndu-l pe acesta să le lege unele de altele, cedîndu-i locul pentru a doua parte a romanului. Lucru pentru care unii din cititori nu sînt deloc pregătiţi. De aici, impresia unui roman rău compus, rău „legat", dar interesant şi stimulant. Cu condiţia de a nu refuza munca impusă de autor în ultimile trei capitole.

Traducere de Nicolae C. ARITON

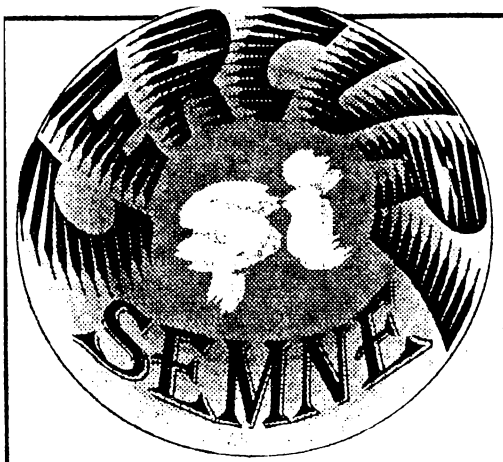

Peter LEB

- născut la 7 mai 1957, Gălăuţaş (jud. Harghita);
- locuieşte la Tg. Mureş;
- căsătorit, 2 copii;
- este redactor şef al revistei RUFOR (Raport UFO România - Romanian UFO Report);
- cărţi apărute: Euthanasie (roman SF, Editura Editis, Bucureşti, 1992);
- contribuţie la monografia "Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu", coordonată de dr. Adrian Pătruţ;
- mai multe premii la concursurile de creaţie SF;
- participant la congrese şi conferinţe pe teme de Sf şi OZN în ţară şi străinătate;
- ziarist, analist politic: în ultimii cinci ani a publicat peste 1000 de articole în presa regională şi centrală, precum şi în străinătate;
- membru de onoare al mai multor organizaţii ufologice din ţară şi străinătate.

PRIMUL CERC; ANUN[1] sau despre morţi numai de bine

1. Că povestea cu atentatul împotriva lui Ianov se terminase era doar o iluzie. Cert este că s-a declanşat un scandal monstruos, au căzut nişte capete din seviciul de pază ONU, diplomaţii s-au ciorovăit săptămîni în şir dar, pînă la urmă, nimeni nu a reuşit să înţeleagă de ce a fost ciuruit diplomatul rus de către militanţii unei asociaţii pentru libertate sexuală deplină. Ivanov era un moşuleţ simpatic şi la locul lui şi mulţi au presupus că a căzut drept fraier, fiind confundat cu altcineva. Eu nu cred în toată povestea cu confuzia, fiind convins că în spatele întregii afaceri se ascunde cu totul altcineva. Una peste alta, am pornit tăvălugul şi acesta era lucrul cel mai important.

Am terminat de scris istoria cu Ivanov şi, ca de obicei, după zilele de alergătură mă simţeam ca un sandvici ţinut la soare cel puţin o săptămînă. La toate aceste se adăuga şi căldura sufocantă şi imbecilă, care reducea la zero orice tentativă de a face ceva. Vroiam să scap de acestă stare şi să găsesc ceva care să mă trezească, aidoma unor copii de beduini, care ar avea posibilitatea să se bulgărească. Dar eu nu eram nici beduin, afară nu era nici Sahara unde, printr-o minune, vine un val de ninsoare; aşa că, în cele din urmă, m-am decis să caut o bombă de cartier plină cu şoferi de taxi ieşiţi din tură şi de tîrfe trecute de mult de prima tinereţe, să mă fac pleaznă pentru ca apoi, cel puţin pentru o zi şi o noapte, să stau trîntit în pat, mahmur şi departe de toată mizeria de afară.

Tocmai cînd mă hotărîsem să pun în aplicare acest plan neîncadrabil în etichetele de salon, uşa se deschise şi în birou intră un moşuleţ îndesat, cu faţa măslinie, ochi vioi, purtînd o şapcă decolorată.

– Martin M. Martin - spuse de parcă ar fi rostit un titlu de nobleţe şi-mi întinse o mînă aspră şi uscată.

– Tocmai plecam, i-am spus pe un ton ferm, bănuind după înfăţişare că reprezintă prototipul ideal al individului care colindă redacţiile cu gîndul să vîndă povestioare stupide.

– Două minute... Deocamdată..., spuse, rînjind şiret.

– Cred că am ceva care te-ar putea interesa. La urma urmelor, putem pleca împreună.

Pe undeva am primit cu uşurare ideea că am un pretext pentru a pleca.

Martin M. Martin mă conduse la o maşină. Era doar un fel de a spune maşină, căci era un hîrb în toată regula gata să se desfacă în orice moment în mii de bucăţi.

– Mergem la mine, spuse Martin M. Martin pe un ton care anihila orice împotrivire.

2. Martin stătea într-unul dintre cele mai deocheate cartiere. Cînd am oprit în faţa unui bloc scorojit, mai mulţi pierde-vară au aruncat priviri deloc prietenoase la ceea ce credeau ei că este aspectul meu civilizat.

– E prietenul meu, mîrîi Martin în direcţia lor, dar acest lucru se pare că nu prea le-a îndulcit privirile duşmănoase.

Camera cît o debara a lui Martin servea ca dormitor, sufragerie, bucătărie şi, probabil, baie, singurele mobile fiind un pat cu arcurile obosite şi cîteva cuie bătute în perete, care îndeplineau funcţia de dulap.

– Fă-te comod, spuse Martin, după care se aplecă sub pat şi, nu cu eforturi reduse, culese o sticlă cu o licoare maronie cu aspect dubios şi două pahare.

Ciudat, deşi ar fi trebuit să simt oarecare reţinere sau teamă, nefiind omul care să se lase agăţat şi tîrît în locuinţe dubioase de oameni nu mai puţin dubioşi, simţeam că acest Martin M. Martin avea într-adevăr să-mi spună ceva interesant. Nu pot spune nici astăzi dacă a fost intuiţie sau nu. Acest individ avea ceva care te determina să ai încredere în el.

3. Martin M. Martin avusese o copilărie, care poate fi caracterizată drept normală; o familie de nivel mediu, care i-a oferit acel minim necesar pentru ca el să nu aibă probleme. Necazurile au început atunci cînd tatăl său, un mărunt contabil la o firmă de elecronice, a făcut ceva matrapazlîcuri şi a poposit în închisoare.

Mama lui Martin suferise un şoc, ceea ce, se pare, a declanşat o boală psihică; devenise alegică la firele de păr. Într-o zi a sugrumat cu cordonul de la capot hamsterul lui Martin. Martin avea pe atunci vreo şaptesprezece ani şi nu era deloc sociabil. Mai mult decît atît, după povestea cu tatăl aflat în închisoare, trebuia să asculte şi înţepăturile colegilor de şcoală. Un timp a replicat la acestea, ce-l drept cu pumnii, dar cînd a fost ameninţat cu exmatricularea s-a închis şi mai mult. În acea perioadă singurul lui prieten era hamsterul Valy. Deci, după decesul violent al hamsterului, băiatul s-a revoltat, a spart toate geamurile şi a fugit de-acasă. În aceeaşi seară poliţia l-a adus înapoi. Boala mamei se accentua pe zi ce trecea şi, mai mult decît atît, se mutase la el o mătuşă de o pedanterie excesivă, care făcea tărăboi şi pentru un singur fir de praf.

Atunci, băiatul a plecat definitiv de acasă.

– Am făcut de toate, îmi povesti Martin. Am vîndut ziare, am spălat geamuri, am descărcat lăzi, am cîntat pînă şi în corul unei biserici.

Problemele mai grave începuseră cînd fusese condamnat pentru tăinuire de bunuri furate. Nişte prieteni de-ai lui au golit o biserică şi el, ca bun prieten, a dosit o sacoşă plină cu candele de argint. N-a stat mult, fiind eliberat pentru bună purtare.

Se apucase iar de diverse meserii, dar renunţă rînd pe rînd la toate. Într-o zi, cuprins de o nostalgie care nu îi era caracteristică, se hotărî să treacă pe acasă. Vecinii i-au spus că părinţii lui vînduseră casa, imediat ce tatăl său a ieşit din puşcărie. Asta era tot ceea ce ştiau. Atunci, Martin decise să nu-şi mai caute părinţii niciodată.

După un timp, începu să lucreze pe post de comis-voiajor şi se pare că această perioadă a fost cea mai tihnită din viaţa lui.

Fiind tot singur, consideră că singurătatea era mai acceptabilă în doi. Se însură rapid, după ce ajunse la această concluzie, cu o croitoreasă de prin părţile locului.

– Tipa era ştearsă ca o nălucă. Dar cît de bine puteam tace în doi, îşi reaminti Martin cu oarecare nostalgie.

Fericirea conjugală nu a durat mult timp. Într-o zi, întorcîndu-se acasă, îşi găsi nevasta în pat cu un tip de la telefoane.

– Cînd am văzut că apatica mea nevastă e atît de dezlănţuită în pat, mi-am zis: asta nu poate fi nevasta mea.

A închis încetişor uşa şi a plecat pentru totdeauna.

Tocmai atunci izbucni scandalul cu Zona şi începu nebunia cu diamantele. Din puţinele economii îşi cumpără cîteva unelte şi, ca orice vagabond cinstit, se duse la Mlaştină cu dorinţa de a se îmbogăţi.

4. Cam asta era, pe scurt, istoria unei părţi din viaţa lui Martin M. Martin. Cînd ajunse la această parte a povestirii, îşi scoase şepcuţa. Pe capul chel, strălucitor ca o gulie, se puteau vedea petele albăstrui atît de familiare. Îşi

---

NOTĂ:

1. Anun (mitologia celtică); Haosul primordial din care purced germenii vieţii şi unde se poate întoarce orice fiinţă, reprezentînd starea întîia, germinativă; de fapt, o stare de constrîngere, care avea însă ca ţintă tranferul fiinţelor în zona sau starea Abred.

(V. Kernbach - Dicţionar de mitologie generală).

ciocăni cu paharul gol creștetul capului și-mi spune, afișînd același zîmbet complice:

–Știi ce-i asta, nu?

– Boala lui Marcos. Dar ce legătură are cu mine?

– Are, îmi spuse. Mai bea un pahar și deschide bine urechile la ce îți voi spune.

Turnă ultimele picături, se uită nedumerit la sticla goală și izbi de două ori cu pumnul în perete. Aproape instantaneu, ușa se deschise și în prag apăru un puști ciufulit.

– Dorești ceva, șefu'? întrebă respectuos.

– Mai adu o tură, spuse Martin și începu să se scotocească prin buzunare.

– Fac eu cinste, am intervenit eu, întinzînd puștiului cîteva bancnote.

Cînd acesta ieși, Martin spuse admirativ:

– Am bănuit tot timpul că ești un gentleman.

Sorbi cu vădită plăcere din băutura cu gust nedefinit și continuă:

– Deci, am ajuns în Zonă. Circulau atîtea povești cu diamante cît ouă de rață, încît trebuia să fii îmbpit să nu-ți încerci norocul. La început, ca orice novice, mă jucam de-a v-ați ascunselea cu cei de la Pază. Dar am prins repede mișcarea: pentru cîteva bancnote se prefăceau că nu te văd. Mă apucasem de săpat și, sincer vorbind, la fel ca mulți alții, n-am găsit nimic. După vreun an-doi, am făcut un tîrg cu un negustor de unelte pentru a fi distribuitor unic pe raza estică a Zonei. Afacerea s-a dovedit mai rentabilă decît scormonitul fără rost. Tot pe atunci, cam la vreo trei ani, am cunoscut-o pe Maria, care nu era nici tînără, nici frumoasă, dar era fe-me-iel, spuse plescăind admirativ.

– Nu ți-a fost teamă de boală?

– Nu mă interesa, răspunse sec. Deși se murea ca muștele, vezi, eu abia acum m-am îmbolnăvit.

Între timp reapăru puștiul și Martin puse stăpînire pe sticlă cu vădită satisfacție.

– Tot nu înțeleg ce legătură are cu mine, am insistat.

– Are. Pe atunci te-am citit și trebuie să-ți spun că ai scris despre Zonă mai puține prostii decît alții.

Afirmația se vroia un compliment.

E drept că pe atunci am scris mult, ca de altfel toți ziariștii, dar eu urmăream doar latura politică internațională a evenimentelor. Nu trebuie să ascund că acele articole au fost deosebit de apreciate, dar mă miram sincer că erau apreciate și de Martin M. Martin.

– Acum vine pontul cel mare, spuse Martin după cîteva momente de tăcere.

– Într-o zi, cam cu cinci ani în urmă, prin august, pe la prînz, am văzut un tip jerpelit, plin de zgîrieturi și cu plăgi albastre și mari, cum se tîrăște dinspre Mlaștină. Credeam că era unul din acei mulți nenorociți care pătrunseseră adînc în Zonă și încasaseră o doză bună de radiații. Așa încît nu i-am acordat prea mare atenție. Tipul s-a tîrît pînă la barcă și, cu o voce aproape de muribund, îmi spuse:

„Vreau o barcă, să mă duci pînă la prima localitate". „Bine, i-am zis, dar asta costă ceva bănet". „N-am bani, răspunse, dar am ceva care poate valora o avere". Desigur, m-am gîndit la diamante. Tipul cotrobăi prin rucsac și scoase un caiețel făcut ferfeniță. Trebuie să mă crezi că i-am rîs în nas. Însă mi-a pierit pofta de rîs cînd am văzut pe copertă o carte de vizită pe care scria: *Sven Svensson.* Citisem despre el într-un articol de-al tău.

– Sven Svensson? am sărit ca ars.

Era de-a dreptul incredibil ca Svensson, conducătorul unei echipe dubioase de cercetări, dispărut în Zonă în timpul Exploziei, să reapară viu după cinci ani de la evenimente.

– Exact așa scria: Sven Svensson, spuse mulțumit Martin. Sau cel puțin așa pretindea. În orice caz, tipul mi s-a părut cel puțin dubios și complet diferit de toți scormonitorii pe care-i întîlnisem pînă atunci. M-am gîndit că dacă e într-adevăr Svensson, e un grangur prea mare. Chiar dacă era adevărat și l-aș fi dus în Vale, tot aș fi fost luat la întrebări. Aș fi fost expulzat din Zonă, afacerea s-ar fi dus dracului, făceam și ceva pîrnaie, deci numai lucruri neplăcute. Pînă una-alta, l-am dus în baracă și l-am povestit Mariei toată tărășenia. Ea nu citea ziarele, dar fusese de acord că aveam șansa să ne alegem cu o droaie de neplăceri. Era de părere să terminăm cu el.

– L-ați ucis?

– Nici vorbă! se revoltă Martin. Hoț am fost, pungaș am fost, dar de ucis n-am ucis niciodată. Pe el l-am lăsat pur și simplu să moară.

Ultima frază o rosti cu un calm desăvîrșit.

– Deci, continuă, tipul murise așa cum ne așteptam și, cum se obișnuia atunci, i-am dat drumul pe rîu. Nu peste mult timp, un ins de la Pază s-a îmbătat criță și a fost suficient de neglijent și de naiv să-și lase buzunarele la vedere. I-am luat actele și cum povestea cu diamantele era pe terminate, m-am decis s-o iau din loc. Astfel primesc eu, astăzi, acea mizerabilă pensie de combatant în Zonă. Cred că îți dai seama că s-ar topi și această brumă de bani dacă aș face valuri cu cele petrecute atunci.

– Mai ai caietul? l-am întrebat cu o voce gîtuită.

– Uite-l, spuse, arătîndu-mi un bloc-notes zdrențuros și cu filele îngălbenite.

Am întins mîna, dar el retrase caietul, afișînd același zîmbet șiret:

– Mai întîi facem un tîrg.

– Ce vrei? m-am precipitat.

– Nu vreau nimic. Cel puțin nu acum. Vreau doar o promisiune întărită de cuvîntul tău de onoare. În situația mea, atît îmi ajunge. Vreau să știu dacă e într-adevăr autentic și valorează cît o avere. Nu de altceva, dar să nu mor prost. Iar dacă valorează cîte ceva, nu pretind decît o înmormîntare ca lumea, cu preoți, cor și alte năzbîtii. Nu pentru a ajunge în cer, ci pentru a avea parte de ceva decent cel puțin înainte de a putrezi în groapă. Medicul a fost optimist: a zis că mai am două luni. Simt asta. Facem tîrgul?

– De unde știi că îmi voi ține promisiunea? i-am răspuns tot cu o întrebare.

– Te urmăresc de mai mult timp. Dintre toți escrocii de la ziare cred că ești cel mai cinstit...

– Accept, i-am spus, stăpînindu-mi cu greu tulburarea.

– Perfect! se înveseli Martin. Dar nu uita: grăbește-te! Și încă ceva: dacă nu ai un răspuns, să nu mă cauți. Ai înțeles?

Îmi întinse caietul.

Apoi mă conduse pînă acasă. Înainte de a ne despărți, l-am întrebat:

– Dacă ți-aș arăta o poză de-a lui Svensson, l-ai recunoaște?

– Nu, răspunse ferm. Avea o față atît de buhăită, plină de pete, încît putea fi și Papa de la Roma că tot nu l-aș fi putut recunoaște.

Cînd ne-am strîns pentru ultima oară mîinile, Martin mi-a repetat:

– Nu uita: grăbește-te! Eu nu prea am timp.

5. Am pus caietul pe birou și am stat în fața lui aproape un ceas de parcă mi-ar fi fost teamă să-l apuc. În cele din urmă, l-am răsfoit cu o superficialitate mimată, constatînd, la prima vedere, că lipsesc file întregi, iar altele sînt ilizibile.

După lungi ezitări, m-am apucat să-l citesc. Cu tot stilul uneori alambicat, cu sărituri aparent ilogice, mi s-a părut că era cel mai extraordinar document pe care l-am ținut vreodată în mînă. Desigur, cu condiția să fie autentic...

Cînd se făcuse dimineață, îl terminasem de citit, cel puțin pentru a zecea oară. Începusem să devin conștient că munca nu va fi deloc simplă, iar verificarea principalelor date necesita o documentare imensă. Întîmplările trebuiau cercetate nu neapărat în ordinea descrisă, de fapt nici autorul nu păstra o cronologie fluentă, ci după probabilitatea găsirii unor dovezi care să-i certifice autenticitatea.

Dimineața, cu ochii roșii de nesomn ca ai unui iepure de Angora, m-am dus direct la Grasul și l-am expus pe scurt povestea. Așa cum era de așteptat, se arătase mai mult decît sceptic. Am încercat să-l conving, explicîndu-i ce șuncă reprezintă subiectul.

– Nu e bine să ricîm morții că put, a fost concluzia lui. I-am cerut minimum o lună pentru investigații.

– Exclus! răbufni el, pe optișpe trebuie să fii la Oslo. Dar dacă tot vrei să-ți pierzi timpul degeaba, îți acord două săptămîni. Nici un ceas mai mult.

Tot era ceva...

M-am repezit la fetele de la Documentare și le-am spus că vreau tot ce se poate afla despre Zonă și, în special, despre Sven Svensson. Așa cum era de așteptat, nu au părut deloc încîntate. Totuși, pe la prînz, pe biroul meu trona un teanc apreciabil de facsimile, rapoarte, rezoluții, extrase din presă și biografii.

Mă puteam apuca de lucru.

6. Întîmplările s-au derulat cam în felul următor: Acum nouă ani, deasupra rezervației Pinul Alb, în data de 17 septembrie, ora 11.49.37 GMT, s-a produs o puternică explozie. Specialiștii au asemuit-o cu explozia din 1908, deasupra taigalei rusești. Pe o rază de aproximativ 120 mile pătrate, totul a fost practic pulverizat, nerămînînd decît un fel de clisă rău mirositoare, denumită ulterior Mlaștina. Ceea ce era teribil de interesant a fost că zona afectată era formată din două cercuri concentrice. În interior, Mlaștina apăruse imediat. În cercul exterior, lat de 6 mile, vegetația a fost distrusă, iar transformarea în Mlaștină a durat trei luni. S-a constatat cu stupoare că, în jurul cercului exterior, vegetația nu a avut de suferit, fiind extrem de bine delimitată de Mlaștină.

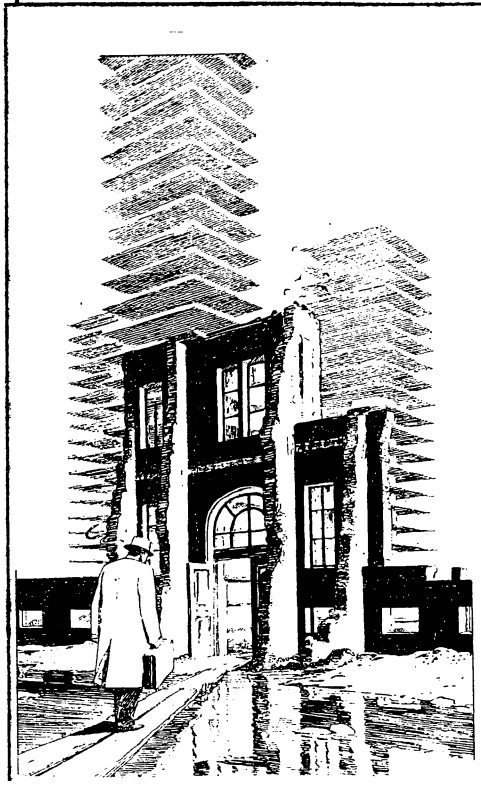

Prima ipoteză a fost de fapt cea a unei explozii nucleare, fapt ce a stîrnit o ciondăneală diplomatică de toată frumusețea.

Consiliul de Securitate a emis într-o săptămînă mai multe rezoluții decît în cinci ani. Spiritele s-au mai calmat cînd s-a stabilit că nu exista nici o urmă de radiație.

Totuși, ulterior, s-a detectat o formă de radiație penetrantă, chiar în Mlaștină, care genera o boală incurabilă, denumită *boala lui Marcos*. Se pare că, de-a lungul anilor, boala a făcut peste 25.000 de victime, mai ales în rîndul căutătorilor de diamante și al personalului din Pază care se aventurase în Mlaștină. Unii medici afirmă că numărul celor infectați poate fi chiar de trei ori mai mare.

Imediat după detectarea radiațiilor, Consiliul de Securitate a decretat Mlaștina drept „zonă calamitată specială", instituind un organism multinațional de protecție. Însă, cînd s-a aflat despre existența radiației și a efectelor sale, statele începură să-și reducă efectivele. Treptat, acestea au fost înlocuite cu un Serviciu Civil de Pază și Protecție, cu un efectiv pe bază de voluntariat, care, din păcate, a fost format mai mult din aventurieri cuprinși de febra diamantelor.

Este deosebit de interesantă și povestea cu diamantele. Nu se știe nici pînă azi cum și cine a lansat zvonul. Au dat năvală mii de oameni, din toate colțurile lumii, din dorința, oarecum justificată, de a se îmbogăți. Nici măcar pericolul radiației nu i-a putut opri. Deși a început să se moară pe rupte, existența unui nou El Dorado atrăgea zilnic sute de aventurieri.

Nu este deloc improbabil ca Explozia să fi dezvelit porțiuni diamantifere, căci unii au găsit într-adevăr diamante de mici dimensiuni. Însă nimeni nu s-a îmbogățit, cu excepția angrosiștilor de unelte, proxeneților, cîrcimarilor și persoanelor corupte din Pază.

După cîțiva ani, Zona s-a depopulat, nerămînînd acolo decît cei încăpățînați sau cei prea bolnavi. În ultima vreme, se pare că nivelul de radiații s-a redus simțitor, în asemenea măsură încît au început să apară în Zonă primele organisme microscopice.

7. Niciodată nu s-au putut stabili cauzele Exploziei. S-a vorbit despre comete, meteoriți, explozii de magmă sau chiar invazii extraterestre. Zecile de savanți, care de atunci își bat capul cu problema, în afară de ciorovăieli teoretice, n-au ajuns la nici un rezultat.

Există cîteva mărturii solide. Una dintre acestea provine tocmai de la NASA, fiind textul unei convorbiri dintre Houston și naveta „Europa". Convorbirea a avut loc exact în momentul Exploziei.

„EUROPA: Houston, ce se petrece acolo, jos?

HOUSTON: Precizați, vă rog.

EUROPA: O coloană de lumină se înalță încet... Este ca o rază, avînd diametrul de mai multe mile... O văd cum depășește orizontul și țîșnește spre cer. Doamne, așa ceva n-am mai văzut. Acum revine încet și nu văd acolo jos decît o pată de lumină. Pata începe să pîlpîie... Acum s-a stins...

HOUSTON: Puteți localiza?

EUROPA: În decurs de două minute vom putea identifica locul cu plus-minus un grad. Am făcut și înregistrări conform instrucțiunilor din Dosarul Albastru. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut acolo?"

Sub presiunea presei, NASA a dat publicității fotografiile care coincideau cu relatarea astronauților. Ciudat este că pe înregistrările IR și X nu s-a detectat nici o urmă!

O altă mărturie provenea de la un turist aflat la 30 *mile de epicentru:*

„Tocmai ieșeam din cort cînd am văzut o dîră luminoasă groasă, ridicîndu-se spre cer. Mi-am zis: <<Ce dracu'? Și de aici se lansează rachete?>> Totuși, ciudat, nu auzeam nici un zgomot. Dîra nu dispărea, ci rămînea pe loc, unind pămîntul cu cerul. Am bănuit că ceva era în neregulă. Mi-am luat binoclul și am privit mai atent. Dîra nu era compactă, iar marginile se vedeau străfulgerări galbene, ca niște spirale. Erau ca niște șerpi care se încolăceau. După cîteva secunde, dîra a început să coboare, rămînînd cîteva clipe imobilă, cam la nivelul crestei de est. Apoi a început să se estompeze. Doar șerpii de foc mai sclipeau din cînd în cînd, ca niște blitzuri teribile în plină zi. Apoi totul a reintrat în normal. Repet: n-am simțit nici un suflu de aer și nici un zgomot. Sincer vorbind, am fost tare speriat. Mi-am strîns în grabă lucrurile și nu m-am oprit pînă la han".

O gospodină povestea că a crezut că fulgeră din senin. Alți martori susțin că au auzit un bîzîit cum e cel al unui roi de albine. Cu excepția unor detalii nesemnificative, toate mărturiile descriau aceeași cronologie a evenimentelor.

8. Potrivit datelor oficiale, în timpul Exploziei s-au înregistrat 8 victime. Trei turiști, cei patru membri ai grupului de cercetare și ceea ce pare stupid, *„familia paznicului Taylor"*. Exact așa apărea în raport. Spuneam "stupid", căci nimeni nu a putut stabili cîți membri avea familia paznicului de rezervație. Era un amănunt deosebit de interesant.

9. *„Echipa de investigație"*, cum a fost denumită tot de Raport, a fost învăluită mult timp de un voal al tăcerii. Abia în ultimii ani au început să iasă la suprafață niște informații, care de altfel n-au fost niciodată confirmate în mod oficial.

Cu cîțiva ani înainte de Explozie, mai mulți sateliți, în special de comunicații, au fost deviați în mod inxplicabil de pe orbită, devenind inutilizabili. Firmele de telecomunicații au învinuit agențiile spațiale, pretinzînd despăgubiri importante. Au fost și cîteva procese răsunătoare, dar toate s-au terminat în coadă de pește. Tribunalele nu aveau suficiente date pentru a da cîștig de cauză firmelor. Acestea, crezîndu-se trase pe sfoară, au abandonat vechii parteneri, apelînd la țări din Asia. Soarta a făcut ca traiectoriile de lansare să fie pe alte coordonate, numărul eșecurilor reducîndu-se aproape la zero.

Quod erat demonstrandum! au exclamat firmele cu pricina, în timp ce comenzile pentru NASA și ESA s-au redus drastic.

Pentru a nu pierde complet terenul, cele două agenții spațiale au încheiat un pact pentru descoperirea cauzelor eșecurilor. Ei credeau că au găsit soluția: în zona rezervației, cam în locul unde s-a format ulterior Mlaștina, au descoperit o puternică anomalie magnetică, pe care au asemuit-o cu celebrii masconi lunari. Pentru a fi siguri, au trimis o echipă de specialiști pe teren. Tăcerea care a acoperit această explorare era determinată de faptul că nici agențiile nu erau sigure că, într-adevăr, devierile de pe orbită se datorau anomaliei sau, pur și simplu, proastei calități a rachetelor purtătoare. Nici pînă în ziua de astăzi nu au aflat adevărul.

Cei patru din echipă au fost dați dispăruți imediat după Explozie, pentru ca, după șase luni, un tribunal să-i declare oficial morți.

Paradoxal, au existat voci, desigur în presă, care au afirmat că, nici mai mult, nici mai puțin, Explozia s-a datorat *„unor experiențe secrete întreprinse de echipă"*. Desigur, nimeni nu a dat atenție unor asemenea aberații.

Fișierul îmi prezintă lacunar pe cei patru:

- Agnus Davidson, 54 ani, doctor în fizică, fost astronaut, căsătorit, doi copii.

- Sven Svensson, 43 ani, specialist în geologie planetară, căsătorit, 1 copil.

- Alvin Dallard, 45 ani, expert în rachete purtătoare, căsătorit, fără copii.

- Thomas Lübeck, 48 ani, specialist în tectonica plăcilor, necăsătorit, fără copii.

10. Știam că primul lucru pe care-l aveam de făcut era să încerc confirmarea că jurnalul a fost într-adevăr scris de Svensson. Dar pentru asta aveam nevoie de o hîrtie ieșită în mod categoric din mîna lui. Mai știam că un asemenea manuscris nu îl puteam obține decît de la Hilda Svensson.

Aveam o admirație deosebită pentru acestă femeie. Ea a fost singura care a refuzat să ridice un monument funerar, crezînd în adîncul sufletului că soțul ei încă mai trăiește, chiar dacă nu în lumea aceasta, ci poate undeva, într-o lume inaccesibilă pentru noi. Tot ea a fost cea care a refuzat o decorație acordată post-mortem lui Svensson, spunînd: *„Soțul meu nu are nici un merit pentru că a murit, poate, în Explozie"*.

O cunoșteam bine pe Hilda Svensson. Discutasem de multe ori cu ea atunci cînd încercam să reconstitui motivele prezenței echipei în rezervație.

Trebuia să procedez în așa fel încît să n-o fac să sufere sau să-i provoc un șoc. Era un lucru al naibii de greu, tocmai datorită primei părți a Jurnalului care conținea elemente care nu puteau fi verificate decît prin ea.

11. DOCUMENTUL SVENSSON. Paginile 5-9 (4 pagini lipsă) : *„...deși e tare greu să te apuci de Scris. N-am mai scris de cînd Dallard m-a rugat să-l fac Testamentul. Și asta a fost cu Mult Timp înainte de a se Spînzura. Nici nu știu de ce Vreau să Scriu. NU ȘTIU. Ba da. Este singura Metodă de a Încerca să Înțeleg ceva. Dacă se poate Înțelege. Voi încerca să-mi amintesc cam Tot Ce se Poate Aminti. E Bine așa. Poate că atunci voi Înțelege.*

Primul lucru pe care încerc să-l Înțeleg este gestul lui Dallard. Dar, poate, Asta nu are Importanță. Important este că am început să am Vise Ciudate. OareasemeneaviselauucispeDallard? (urmează o pagină goală) Visez Ceva, dar cînd mă Trezesc nu rămîne decît o Stare ciudată de Neliniște sau poate de Panică. (un rînd ilizibil)

Mă trezesc și sferele acestea blestemate se rotesc în jurul meu, parcă bătîndu-și joc de frica mea. Lua-v-ar dracu' bidigănii afurisite! Teama începe să prindă contur. Apărea, din ce în ce mai clar, aproape palpabil, la limita dintre conștient și inconștient, o imagine care nu-mi dădea pace: acasă ceva nu-i în ordine. Lucy? Gîndul acesta nu-mi dădea pace și ceilalți îmi spuneau că plîngeam în somn. Într-o zi, Davidson mi-a și spus: „Ai grijă să nu pățești ca Dallard!" Odată, tîrziu, încercam să adorm. Îmi tot repetam: sfere păcătoase, chiar dacă v-a trimis Dumnezeu sau Diavolul, spuneți-mi ce se întîmplă acasă, că nu degeaba vă credeți atît de deșteptel Am adormit cu greu... (trei rînduri șterse, ilizibile)... eram

Jurnalul S.F.

în hol şi peste tot era întuneric. Doar de undeva de sub uşa dormitorului ieşea o lumină slabă. Am împins încet uşa, deşi nu ştiam de ce trebuia să-mi ascund prezenţa. Am văzut-o pe Hilda în pat îmbrăţişînd-o, adormită, pe Lucy. Era îmbrăcată ca de oraş, iar Lucy, în pijama, era complet transpirată şi avea părul răvăşit. Pe măsuţă erau o droaie de medicamente. Am vrut să le spun ceva, dar în momentul acela, parcă la un ordin, m-a năpădit o stare de panică stupidă şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare. Nu înţelegeam de ce trebuia să fug. Dar trebuia. În holul întunecos dădeam disperat din mîini, încercînd să găsesc cît mai repede uşa. Am lovit cu mîna oglinda. Auzeam sunetul cioburilor şi în clipa următoare simţii o durere ascuţită în podul palmei. M-am trezit scuturat de frisoane. Am aflat mai tîrziu că atunci n-am mai plîns în somn. Era un simplu vis? O prevestire? Sau pura realitate? Instinctiv, m-am uitat la podul palmei. Acolo, aveam să descopăr stupefiat, era o cicatrice. O cicatrice pe care nu o aveam atunci cînd mă culcasem!

A fost un Semn? A fost din partea Lor un Gest de Bunăvoinţă? Am fost oare Acolo? Orice s-ar fi întîmplat, Le-am mulţumit că Lucy era Bine. A fost Înainte Rău? Nu ştiu. NU ŞTIU. Bănuiesc doar că am fost Dincolo, în Lumea Reală. Simt că-mi pierd minţile. Iar sferele nu se mai află lîngă Mine".

12. Hilda Svensson mă primi, ca de obicei, cu zîmbetul pe buze. După un schimb de amabilităţi reciproce şi tradiţionala cafea a doamnei Svensson, am decis să trec la subiect, cît mai delicat posibil.

– Lucy? m-am interesat.

– Nici n-aţi recunoaşte-o. E o adevărată domnişoară. E deja la colegiu...

– Mă bucur pentru ea, A reuşit să răzbească, deşi a trecut prin destule momente grele. Inclusiv acea boală grea din copilărie. Doamna Svensson mă privi mirată şi spuse pe un ton bănuitor:

– Nu-mi amintesc să vă fi povestit aşa ceva...

– Eu îmi amintesc perfect.

– Şi de ce vă interesează aşa ceva după atîţia ani de la ultima noastră întîlnire? Acesta este de fapt scopul real pentru care aţi venit?

Simţeam o nervozitate crescîndă din partea ei. Iar adevărul încă nu puteam să îl spun. Cel puţin deocamdată... Nu-i puteam da speranţe atîta timp cît nu aveam, pe atunci, nici cea mai vagă certitudine. Ar fi fost inuman...

– Ar fi important dacă mi-aţi povesti despre boala ei, am insistat.

– Domnul meu, dumneata ştii ceva ce aş avea şi eu dreptul să ştiu? spuse Hilda Svensson fulgerîndu-mă cu privirea.

Ştiam că totul depinde de răspunsul meu.

– Poate că da... am spus în cele din urmă. Dar atîta timp cît nu sînt sigur de acest posibil adevăr, să nu-mi cereţi mai mult.

Hilda Svensson mă privi tăcută cîteva clipe, apoi se ridică, se duse după cafea şi cînd se reaşeză scoase un oftat prelung:

– Bine. Vă voi spune. Deşi ar trebui să ştiu ce se întîmplă.

Nu i-am răspuns.

– Deci, acum vreo opt ani, Lucy a făcut o viroză respiratorie extrem de gravă. A fost internată la spital, dar medicii i-au dat drumul după patru zile, spunînd că s-a însănătoşit complet. Cu toate acestea, peste două nopţi, a făcut o criză, însoţită de febră foarte mare. Am crezut că va muri. Norocul a fost cu medicul familiei, care a ajutat-o să treacă peste şoc. Mulţumesc lui Dumnezeu că de atunci n-a mai păţit aşa ceva!

– Vă puteţi reaminti de noaptea aceea?

– E chiar aşa de important?

– Cred că da...

– A fost demult... Nu ştiu dacă îmi pot aminti toate detaliile... Criza a făcut-o pe la unsprezece noaptea. Medicul a sosit cam la o jumătate de oră şi i-a administrat primele injecţii. Apoi Lucy s-a liniştit, i-a scăzut febra şi după miezul nopţii a adormit...

– Nu s-a mai petrecut nimic deosebit în acea noapte? am insistat.

– Nu vă înţeleg...

– Aţi avut pe atunci o oglindă mare în hol?

Hilda Svensson tresări abia perceptibil.

– De ce mă întrebaţi? De ce? aproape strigă şi făcu eforturi să nu izbucnească în plîns.

Se ridică iarăşi, turnă din nou cafea şi puteam vedea că se străduieşte din toate puterile să se stăpînească.

– Da. Am avut o oglindă, spuse într-un tîrziu. În noaptea aceea am adormit lîngă Lucy. Brusc, m-am trezit la o bufnitură şi sunet de sticlă spartă. M-am ridicat şi am văzut uşa camerei deschisă, deşi o închisesem bine pentru ca Lucy să nu primească curent. M-a cuprins teama, crezînd că intrase un hoţ în casă. M-am dus cu precauţie spre uşă şi am aprins brusc lumina. Lîngă peretele din dreapta era prăbuşită oglinda, iar peste tot numai cioburi. Numai atunci m-am liniştit cînd am constatat că uşa de la intrare era încuiată. Am fost convinsă tot timpul că a cedat cîrligul...

Se opri din povestire şi mă privi cu ochi mari şi ficşi.

– A fost Sven? mă întrebă cu vocea tremurată.

Ce era să-i spun? Din tăcerea mea putea înţelege orice...

Atunci cînd i-am cerut o scrisoare de-a lui Svensson, mi-a dat-o fără să-mi pună nici o întrebare. Abia la despărţire mi-a spus:

– Cînd veţi afla adevărul despre care vorbiţi, voi fi prima care îl voi şti?

– Desigur, i-am promis. Deşi bănuiam de pe atunci că acel „adevăr" putea fi pentru ea mult mai dureros decît ideea morţii subite a lui Sven Svensson într-o explozie colosală.

13. Am făcut o copie după o pagină din Jurnal, precum şi după scrisoarea lui Svensson. Nu aveam altceva de făcut decît să mă duc la Thomson, un vechi amic de-al meu, care avea un „cabinet" de grafologie. Era mai degrabă o prăvălioară unde poposeau tot soiul de oameni ciudaţi, domici să-şi cunoască propriul lor caracter sau al persoanelor din anturaj,

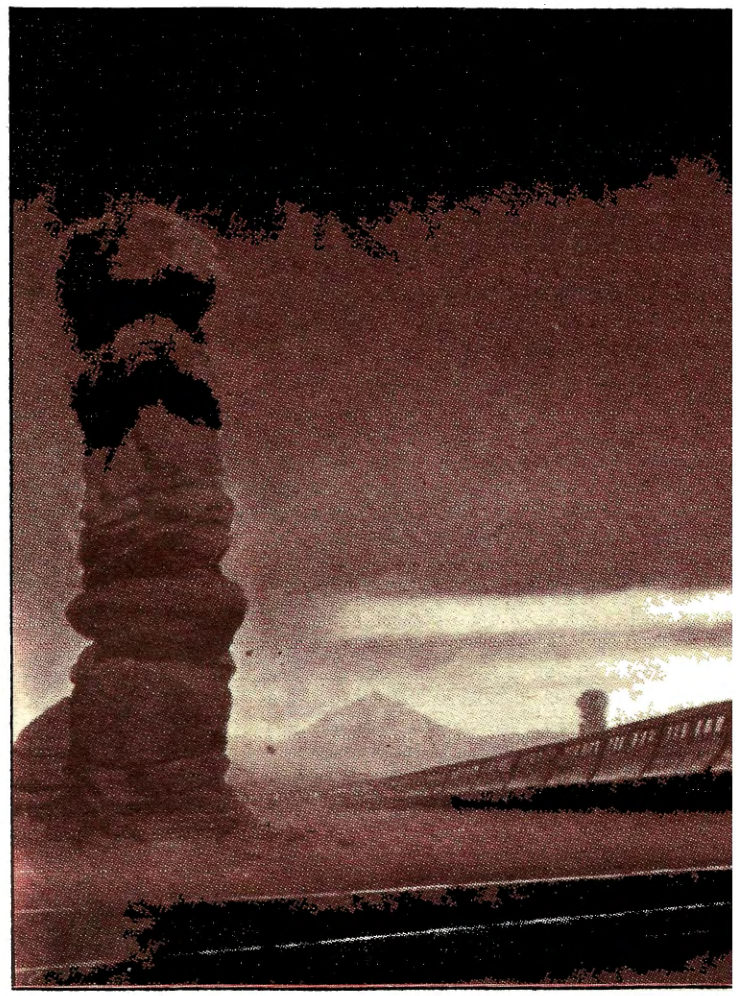

după scris. Aceasta era doar faţada; Thomson era cunoscut ca unul dintre cei mai buni grafologi şi numeroase muzee bine cotate apelau la sprijinul lui, cînd trebuiau identificate manuscrise anonime.

De fapt, „cabinetul" lui Thomson era un veritabil mini-institut echipat cu aparatură solidă, aflat în slujba unui serviciu de contrainformaţii cu un renume mai mult decît notoriu.

L-am cunoscut acum cîţiva ani, atunci cînd un tribunal aparent onorabil a încercat să achite un terorist, declarîndu-l iresponsabil. Cu ajutorul lui Thomson am demonstrat pe baza caracterului scrisului lui Santiago, teroristul, că era un om în toate minţile şi, mai mult decît atît, era perfect responsabil de toate crimele pe care le căra în spate. Drept urmare, curtea şi-a schimbat optica, tipul a fost băgat la zdup pentru toată viaţa iar eu mi-am mai făcut o droaie de duşmani. Dar asta e o altă poveste... Thomson mă privi, ca de obicei, înfăţişînd o mină ursuză:

– Bănuiesc că n-ai venit să mă întrebi de sănătate.

Drept răspuns i-am întins cele două hîrtii. A mormăit cît a mormăit, apoi m-a invitat în cămăruţa de la etaj, accesibilă doar pentru puţini oameni. A scanat cele două documente, a clămpănit cîteva minute pe claviatura calculatorului, apoi spuse pe un ton neutru:

– Pare acelaşi scris. Apoi porni un tăvălug de amănunte: Totuşi, adăugă, există nişte elemente, cum ar fi forma literei „t", care pare să difere. Ce diferenţă în timp există între cele două scrisuri?

– Cam patru-cinci ani.

– E un timp prea scurt pentru a motiva o schimbare la caracterele de litere care exprimă voința, cum ar fi „t", „v" și „e". Doar dacă...

– Dacă ce?

– A suferit un șoc... Sau a avut mîna imobilizată mult timp și a început să scrie după o pauză de luni sau de ani...

Această ultimă prezumție mi se păru cea mai apropiată de realitate, dar, desigur, lui Thomson nu i-am spus nimic.

– Ce ai să-mi spui despre latura psihică? am insistat eu. M-ar interesa, în special, alternanța de cuvinte scrise, aleatoriu, cu majuscule, cu paragrafe scrise într-o ordine normală.

– Lucruri asemănătoare am întîlnit la persoane care, vezi Doamne, corespondau cu morții, intrînd în așa-zisă psihoză mediumică. Un fel de schizofrenie... Poate fi și marcarea unor cuvinte cheie sau doar un simplu joc,

menit să reîmprospăteze memoria. Am văzut un asemenea înscris la un combatant din Golf, care suferise un șoc urmat de amnezie. Dacă mi-ai arăta mai mult, poate aș putea trage niște concluzii mai clare...

– Cam cît de mare e posibilitatea să fie vorba de același scris?

Thomson cugetă cîteva clipe.

– Cam optzeci la sută, veni răspunsul.

„E mai mult decît suficient, mai ales cînd vine din partea unuia ca Thomson", am gîndit eu.

– Să mai treci pe la mine, îmi spuse Thomson în cele din urmă, semn că întîlnirea se încheiase, căci era un om ocupat, avînd o droaie de clienți vizibili și mai puțin vizibili...

În aceeași după-amiază aveam confirmarea certă, stabilită pe baza radiației remanente, că Jurnalul provine din Zonă. Dar acest ultim element nu era decît o verificare de rutină.

14. Un alt indiciu din Jurnal, care putea fi verificat și prin intermediul unor posibile dovezi exterioare, se referea la momentul sinuciderii lui Dallard.

15. **DOCUMENTUL SVENSSON.** Paginile 13-18: *„Mă gîndesc din ce în ce mai Mult la Vise. Nu numai la ale Mele, care au încetat odată cu Vizita mea Dincolo, ci la ale celorlalți. Poate la cele ale lui Dallard. Stranie Povestel Dar mai poate fi ceva Straniu Aici?*

Cînd a venit Lumina, crezusem că totul s-a Sfîrșit. Jerpelit de atîta Alergătură Idioată și fără rost prin desișuri, singurul Lucru la care ne gîndeam a fost acela că s-a sfîrșit cu Lumea.

Dar, Curînd, aveam să ne dăm seama că, poate, Dincolo, totul este în Ordine și că doar Noi am Căzut într-o Capcană Stupidă. Cel mai afectat părea Dallard. Știam cu toții că o venera pe Luise, apetisanta lui soție. Deși era de notorietate că era o ștoarfă de două lulele, care s-a căsătorit cu el din interes, Dallard nu vedea sau se prefăcea că nu vede.

Dallard suferea ca un cîine bătut. Nu de puține ori cînd Dormea, plîngea cu sughițuri și îi rostea numele. Era treaba lui și nici unul dintre noi nu-l făcuse nici un reproș. Crizele lui din Somn deveniseră deja ceva banal. Pînă cînd, odată, s-a Trezit tremurînd, cu lacrimi în ochi. Țipa ca o fiară: „Tîrfa draculuil Nici nu a așteptat să crăp că s-a și măritat cu un coios bogat". Am vrut să-l liniștim, dar parcă turnasem gaz peste foc. „E un rahat compătimirea voastră! Puteți s-o și mîncați! Voi nu mă puteți ajutal Nimeni nu mă poate ajuta". Abia Atunci am început să Bănuiesc că Dallard a fost dus de Ei Dincolo.

După ce a țipat pînă a răgușit, a luat-o la fugă prin pădure. Crezusem că vroia să se liniștească, așa că nu am dat nici o importanță evenimentului. Începusem să ne îngrijorăm cînd dispariția lui dura deja Prea Mult Timp. Am plecat să-l căutăm. Nu departe, l-am găsit spînzurat cu cureaua de la pantaloni. Atîma de o creangă ca o Păpușă. Fața îi devenise calmă, scăpată de orice coșmar. Sferele roteau în jurul lui parcă într-un dans nebun.

Ne-a fost Frică să-l atingem. Știam că nu va Putrezi, așa încît am evitat Mult Timp Locul.

Într-o zi, Davidson se hotărî să-l îngroape. Se dusese singur și tot singur făcuse Treaba. La întoarcere ne-a spus că a reușit să rostească și o Rugăciune.

A fost și Dallard Dincolo?"

16. Poate că aș fi trecut repede peste acest pasaj, dacă n-ar fi existat cîteva relatări de presă deosebit de interesante. La puțin timp după sentința de declarare a decesului celor patru, fosta doamnă Dallard s-a măritat cu Robert Morgan, un prosper și incisiv om de afaceri.

Nunta, făcută cu mare fast, a umplut coloanele mondene ale ziarelor. Toate publicațiile vorbeau de un incident, petrecut atunci cînd coloana condusă de tinerii căsătoriți a intrat în holul hotelului „Hilton".

Cea mai detaliată relatare a apărut în „Herald".

„Totul ar fi fost perfect, mai perfect decît orice poveste frumoasă cu mire și mireasă, dacă nu ar fi apărut vagabondul care a creat un haos de nedescris. Atunci cînd fericitul cuplu, urmat de alaiul de personalități, a intrat în holul hotelului, de undeva, de după o coloană, apăru un vagabond jegos și jerpelit, care se îndreaptă spre miri, strigînd: „Luisel De ce?" Imediat, crezînd că e vorba de un atac, James Cosuello, unul din paznicii hotelului, și-a scos arma, provocînd panică printre invitați. Vagabondul cuprins de frică, s-a refugiat la wc-uri. Cosuello, însoțit de alți cîțiva paznici, a spart ușa cabinei în care se refugiase. Dar, ca prin minune, acesta a dispărut, lăsînd în urmă doar un miros puternic. Toate căutările s-au dovedit zadarnice. Purtătorul de cuvînt al domnului Morgan a declarat că era vorba, probabil, de un admirator al proaspetei doamne Morgan. Cu acestea, incidentul s-a considerat încheiat și buna dispoziție a reintrat în drepturi".

Vagabondul a fost Dallard? Ce păcat că nici un fotoreporter nu a reușit să-l imortalizeze!

17. Nu strica să fac o vizită la Morgani. Nu de altceva, dar să testez reacțiile doamnei Morgan în legătură cu acel incident; trebuia să constat modul în care va recepta reamintirea, în eventualitatea încadrării incidentului în contextul sinuciderii lui Dallard.

Reședința Morgan părea mai degrabă o cazemată. Cînd am sunat, poarta a fost deschisă de un zdrahon, care mă măsură din cap pînă în picioare cu ochi deloc prietenoși. I-am întins o carte de vizită solicitînd o întrevedere urgentă cu Luise Morgan.

Mi-a închis poarta în nas, lăsîndu-mă minute bune cu ochii în soare. Cînd a revenit, mi-a spus răspicat:

– Doamna nu primește ziariști.

Am scos o altă carte de vizită, pe care am mîzgălit: „Am vești de la fostul dumneavoastră soț". I-am întins-o cerberului.

Cu toate că nu era deloc încîntat, se îndreptă iarăși spre clădire. Nu trecuseră decît cîteva secunde, că am și fost poftit înăuntru.

Locuința, deși ultraluxoasă, părea mai degrabă un kitch perfect și penibil.

Luise Morgan mă întîmpină într-o rochie vaporoasă. Prima concluzie pe care am tras-o a fost aceea că vîrsta trecuse și peste ea și că „in life" nu arăta atît de proaspătă și de frumoasă ca în fotografii sau în jurnalele de actualități televizate.

Mă primi cu un potop de cuvinte:

– Să știți că nu voi admite ca niște ziariști scormonitori de gunoaie să se bage în viața mea! Nu dau o ceapă degerată pe voi, care vă băgați nechemați în casele oamenilor! Dacă vei scrie ceva porcării, să știi că vei avea de-a face cu avocatul meu!

Nu era deloc un ton potrivit pentru cineva care se pretindea o doamnă.

Cînd a obosit şi nu-şi mai găsea cuvintele, i-am spus:

– Deocamdată nu vreau să scriu nimic. Vreau doar să avem o discuţie particulară. Atît.

Încă teribil de iritată, mă invită să mă aşez într-un fotoliu moale şi pufos.

Îşi aprinse o ţigară, încercînd să se calmeze. Trase un fum adînc şi spuse:

– Aşa... Deci vrei să spui că Dallard n-a crăpat?

– De murit, probabil că a murit, dar poate nu atunci cînd s-a presupus...

Cîrligul a fost aruncat şi am văzut un tremur abia perceptibil pe faţa ei.

– Nu înţeleg, spuse de data aceasta abia şoptit.

Deja mă simţeam stăpîn pe situaţie, aşa că am şarjat;

– Vagabondul care a provocat acel incident la „Hilton" nu putea fi fostul dumneavoastră soţ?

Luise Morgan a îngălbenit.

– Deci, am pulsat, nu exista nici o asemănare între vagabond şi Alvin Dallard?

– Nu l-am văzut bine. Putea fi oricine.

–Totuşi a fost aproape de dumneavoastră şi v-a strigat pe numele mic.

– V-am spus că putea fi oricinel şuieră, şi vedeam cum tremură din toate încheieturile. Avea o faţă boţită, animalică.

După cîteva momente:

– Ai dovezi că a fost... el?

– Poate... am zîmbit, deşi atunci nu aveam decît simple bănuieli.

Se sculă în picioare, semn că întrevederea se încheiase. La ieşire mi-a spus pe un ton deloc prietenos:

– Dacă scrii ceva porcării cum că aş fi bigamă, te voi distruge. Soţul meu este cineva în statul ăsta.

18. A doua zi, Grasul mă întîmpină cu spume la gură:

– Ai înnebunit? Cine naiba te-a pus să te legi de Morgani? M-a sunat azi dimineaţă şi mi-a spus că dacă ne mai legăm de nevestica lui, ne retrage toată publicitatea. Şi ştii ce înseamnă toate astea. Îţi voi spune eu: o cifră cu multe zerouri la coadă. Aşa că bagă-ţi minţile în cap, altfel îngropăm povestea lui Svensson atît de adînc încît nici zece Explozii n-o vor putea dezgropa.

– Dacă o îngropi, o vor dezgropa alţii.

Această replică l-a calmat de-a binelea.

19. Pe Cosuello l-am găsit destul de uşor. Era pensionar, stătea retras şi liniştit, singura sa preocupare fiind organizarea întrunirilor „Ligii Paznicilor Veterani".

Era extrem de bucuros că avea cu cine să flecărească. Cînd am pomenit de incidentul de la „Hilton", mă privi cu ochi nostalgici:

– Ce vremuri! Nu oricine ajungea într-un loc ca ălal Eram nu numai invidiat, dar şi respectat de toţi din branşă.

Îmi relată cam acelaşi lucru ce apăruse şi în „Herald". Apoi adăugă rîzînd:

– Nu pot uita mutra vagabondului cînd am scos pistolul. Mă privea atît de mirat ca şi cum i-aş fi cerut împrumut un sutar.

I-am arătat fotografia lui Dallard:

– El a fost?

Privi poza cu atenţie, apoi dădu neîncrezător din cap;

– Am o memorie bună, dar a cam trecut ceva vreme de atunci. Nu mai ştiu...

Am scos din buzunar stiloul şi am făcut cîteva scrijelituri pe fotografie, în dreptul feţei. Ochii lui Cosuello au început să sclipească:

– Să fiu al dracului dacă nu e el! Cum de v-a venit ideea?

I-am făcut cu ochiul.

Ideea cu cicatricele mi-a venit, amintindu-mi de un fragment din Jurnal.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 41: *„Paradoxal, Aici Nimic Nu se schimbă. Toate rămîn La Fel. La Fel au Rămas şi Cicatricile de pe faţă, mîini, picioare, care au arătat exact ca în Momentul Cînd a Venit Lumina. AICI NIMIC NU SE SCHIMBĂ. Aici nu există Timp."*

Ultimul lucru care l-am întrebat a fost despre mirosul din WC.

– Era un miros foarte puternic. Nu era un miros de fecale sau de urină. Într-un hotel ca „Hilton" closetele sînt mai curate decît masa asta. Era ca un miros de rufe puse la uscat iarna. Dar era mult, mult mai puternic.

– Ozon? am întrebat, dar nu am primit răspuns. Ceream prea mult.

Fără să facă nazuri, chiar mîndru că-mi poate face un asemenea serviciu, Cosuello îmi dădu şi o declaraţie scrisă.

20. Ideea cu ozonul îmi venise cînd mi-am amintit de o carte citită demult, care fusese în vogă la vremea respectivă. Era scrisă de un anume dr. Edouard Marlet şi se intitula: „Fenomene exotice - materializări şi dematerializări". În acea carte, dedicată explicării apariţiei fantomelor, piticilor sau altor bidigănii stranii, Marlet făcea următoarea afirmaţie:

„Analizînd zeci de cazuri, putem găsi o serie de elemente comune. Unul dintre acestea este apariţia unor mirosuri penetrante, apărute cu ocazia materializărilor. Unii martori îl compară cu mirosul puternic de varză murată, dar cei mai mulţi cu mirosul de ozon."

Şi cu asta am încheiat capitolul Alvin Dallard.

21. **DOCUMENTUL SVENSSON.** Pagina 33: *„Grijile noastre s-au Spulberat, atunci cînd am văzut Avionul. Zbura aşa de Frumos! Păcat că era prea Sus şi nu-i puteam vedea Însemnele. Un lucru era Sigur: teama că Lumea de Dincolo a fost Distrusă, se Spulberase".*

Era încă un fragment demn de verificat, mai ales că aveam la acest capitol o istorie ciudată a acestor vremuri, petrecută, să zicem, în realitatea noastră.

Iată despre ce a fost vorba:

Cam la doi ani după Explozie, un pilot s-a reîntors la bază, tremurînd din toate încheieturile. (Pe atunci se făceau săptămînal zboruri regulate deasupra Mlaştinii pentru măsurarea nivelului de radiaţii). Gurile rele spun că avionul a dispărut brusc de pe radar atunci cînd a intrat în Zonă. Aceleaşi surse specificau că, pe parcursul celor cinci minute de survolare, avionul a fost practic invizibil, reapărînd pe radar abia după traversarea Mlaştinii. Nici la vremea respectivă n-am putut afla mai mult, căci militarii ăştia sclifosiţi şi secretuoşi puteau să-şi închidă lacătul de pe gură. Se mai spunea că pilotul, un anume căpitan William Jokey, ar fi povestit la aterizare că Mlaştina nu există, că totul e OK, că a văzut ceea ce părea chiar o baracă, al cărei coş fumega. Pilotul a fost trimis la tot felul de controale medicale, pentru ca, în cele din urmă, să fie scos din aviaţie. Se pare că a suferit un şoc, a început să bea, chiar să se drogheze, a avut de-a face cu poliţia şi, în cele din urmă, i s-a pierdut urma. Atunci, nici eu şi nici alţii n-am dat importanţă posibilei întîmplări, căci tot pe atunci circulau tot soiul de poveşti care mai de care mai fanteziste. Tot pe această temă s-a vehiculat şi ştirea potrivit căreia clişeele executate cu prilejul acelui zbor cu indicativul A-727, s-ar fi voalat cu totul inexplicabil.

Mi-a luat mult timp pînă ce, cu ajutorul unor cunoştinţe din poliţie, să reuşesc să dau de urma lui Jockey. Surprinzător, stătea destul de aproape de Martin M. Martin, într-un cartier la fel de sordid (o clipă am avut intenţia de a-l căuta pe Martin, dar am renunţat, amintindu-mi de promisiunea că-l voi căuta abia atunci cînd voi avea certitudinea autenticităţii Jurnalului).

N-aş putea spune că Jockey s-a bucurat de apariţia mea. Din contră... Totuşi m-a invitat înăuntru şi din aspectul locuinţei am realizat că ajutorul social pe care-l primea nu reprezenta mai mult decît praful de pe tobă. În schimb, pretutindeni în cameră, am putut vedea fotografii şi machete de avion.

Jockey a început să fie foarte agitat, cînd i-am spus scopul vizitei. Era un tip ciudat. Avea gesturi necontrolate, ca nişte ticuri şi îşi aprindea ţigară după ţigară. De altfel, pe măsuţa prăfuită tronau două scrumiere doldora de chiştoace.

În cele din urmă, după extrem de multe insistenţe, mi-a confirmat informaţiile care circulau pînă atunci ca zvonuri. Mai mult decît atît, mi-a mai furnizat o informaţie extrem de interesantă.

– Cu toate că turnul de control a cronometrat, aşa cum era normal, survolarea Zonei în circa cinci minute, pentru mine zborul s-a derulat surprinzător de lent. Această încetineală avea să fie confirmată şi de ceasul de bord: deasupra Zonei m-am aflat circa 35 de minute! Ceea ce pare absurd!

L-am mai întrebat dacă ştie pe cineva din aviaţie, care ar putea să-mi confirme oficial aceste informaţii. Jockey mi-a rînjit cu gura pînă la urechi, dezvelindu-şi dinţii galbeni de nicotină:

– Lor le plac chestiile clare. Aşa încît, pe oricine aţi aborda, veţi rămîne cu buzele umflate.

Cînd ne-am despărţit mi-a spus ceva care suna ca o concluzie.

– Dacă n-aş fi fost tîmpit şi mi-aş fi ţinut gura, mîrlanii aceia cu multe stele mari pe umăr nu s-ar fi legat de mine şi acum aş mai fi zburat.

Mai mult ca sigur că avea dreptate.

22. Trecuse deja o săptămînă de investigaţii intense şi, cu toate acestea, nu reuşisem să aflu nimic concret despre paznicul rezervaţiei, Taylor. Ştiam extrem de puţine lucruri despre el: a avut 54 de ani, lucra de mai bine de un deceniu la „Pinul Alb" şi era caracterizat drept un om sobru, singuratic şi foarte conştiincios.

Nu avea prieteni şi păstra o relaţie rece, distantă, faţă de conducerea rezervaţiei. Cu toate acestea, era extrem de apreciat.

Este extrem de greu de stabilit componenţa acelei hilare formulări de personaj colectiv denumit de Raport drept „familia Taylor". Se ştie doar că, înainte cu vreo săptămînă de Explozie, Taylor s-ar fi căsătorit cu „o femeie de pe coasta de est", care, potrivit unui coleg de-al său, era doar cu cîţiva ani mai tînără decît el. Acest coleg cu nume ciudat, Van Rubens, pretinde că ar fi văzut-o în camionetă, cînd se îndreptau spre casă. Toate încercările de a o identifica au eşuat. E greu de crezut că va putea fi vreodată identificată sau că se va putea afla parohia unde a avut loc cununia. E o treabă asemenea

căutării acului în carul cu fîn. Deci, nu există nici un indiciu care să ateste că proaspăta doamnă Taylor ar fi avut o fiică în vîrstă de 20-21 de ani, surdo-mută. Dacă în viitor se va descoperi ceva, va fi cu totul jocul întîmplării.

Documentul Svensson nu dă prea multe detalii despre cabană. Totuşi, aceasta concordă cu fostul aspect al locuinţei paznicului.

Este greu de dovedit că posibila fiică vitregă a lui Taylor este aceeaşi cu persoana denumită de Svensson, „Eva". Dar asta este o altă poveste, poate cea mai incitantă din Jurnal.

23. După multe verificări şi confruntări încercam să sintetizez însăşi ambiţia realmente uluitoare şi incredibilă în care, probabil, a supravieţuit aproape cinci ani, echipa de cercetare.

Pentru a face această reconstituire, trebuia să selectez toate elementele comune descrise disparat şi să le ordonez în adevărate capitole şi să le dau un fir logic.

24. ÎNCEPUTUL. DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 18: *„N-am văzut decît Lumina. Am simţit un Suflu Teribil care ne-a trîntit la Pămînt. Lübeck a zbierat: „Asta e sfîrşitul!". Apoi Totul s-a Liniştit şi am început să alergăm ca nişte Bezmetici fără nici o Ţintă, plini de zgîrieturi şi vînătăi".*

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 23: *„Ne-am prăbuşit pe Pajişte, aproape de Casă. Pe scară stătea Eva, privindu-ne cu o faţă Timpă".*

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 33: *„Atunci am crezut că Ceva a Explodat deasupra noastră şi că noi ne aflam în Epicentru. De aceea am Crezut că am scăpat cu Viaţă. Singurul nostru Gînd nerostit a fost că noi am scăpat, dar Lumea, sau o parte din Ea, s-a dus dracului".*

În aceste pasaje există puţine detalii. Autorul Jurnalului nu insistă, avînd probabil senzaţia că nici aşa nu poate explica cele întîmplate. Adică a lăsat totul în voia sorţii, concentrîndu-se asupra elementelor esenţiale care marcau existenţa lor monotonă, lipsită aparent de evenimente.

Totuşi, în acea prima perioadă s-a petrecut un eveniment deosebit.

DOCUMENTUL SVENSSON. Paginile 19-20: *„E o Linişte care este mai Neliniştitoare ca orice Zgomot Asurzitor. Totul e Încremenit. Nici o Adiere, nici o Gîză, nici o Pasăre. Totul este Mort. Doar noi şi copacii sîntem Vii. Oare sîntem Vii? Şi dacă NU, atunci CE ESTE AICI? Raiul, în NICI UN CAZ. Infernul Singurătăţii Noastre? De ce? De ce e atîta linişte? Îmi amintesc; la Scurt Timp după venirea Luminii, am auzit un zgomot pe care nu-l pot asemui cu Nimic. Apoi au apărut, ca vrăjiţi de Un Flaut Fermecat Sute de Şerpi, Mici, Mari, Verzi, Cenuşii, Şuierînd, Înaintînd, Ondulîndu-se într-un Şir perfect, Încolăcindu-se, traversînd Poiana şi îndreptîndu-se spre O Ţintă Nevăzută. Au plecat şi nu i-am mai văzut Niciodată. La Şi Mai Scurt Timp, în aceeaşi Tăcere Sinistră, într-o coloană Neagră ce părea Fără Sfîrşit, au trecut Furnicile, părăsindu-ne pentru Totdeauna. Cîtva timp am mai Auzit foşnetul Frunzelor Moarte, călcate de Mii de picioare minuscule. De ce au Plecat? Ce sau Cine îi gonea? Unde?*

La Puţin Timp au apărut Sferele".

25. GRANIŢA. Mi se părea ciudat că, deşi bănuiau că Lumea Reală exista (Doamne! Am început să scriu ca Svensson!), cei aflaţi în acea ciudată capcană nu s-au încumetat să iasă din ea. La această aparentă neputinţă n-am găsit decît o singură referire concentrată într-o frază.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 27: *„Ceva parcă ne Opreşte să plecăm de aici".*

Totuşi, după o perioadă de timp greu de definit, Davidson şi Svensson decid să plece în explorare. Ei au convenit, ţinînd seama şi de efectul de „timp mort", să se întoarcă şi să-i anunţe şi pe ceilalţi, chiar dacă găsesc vreo ieşire. Din păcate, acest fragment din Jurnal este extrem de deteriorat. Cu toate acestea, oricine citeşte acest pasaj poate să-şi formeze o părere despre derularea evenimentelor.

DOCUMENTUL SVENSSON. Paginile 31-32: „(două rînduri lipsă)... *a fost Uşor. La urma urmelor, nici nu mă interesa Unde vom ajunge. Ciudat, iarăşi căutăm un Răspuns, deşi Ei* (trei rînduri lipsă)... *fizic. Am mers Mult* (şase rînduri lipsă)... *de Jos în Sus, într-o Mişcare Perpetuă, ca şi cum nişte Drăcuşori Argintii s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea* (trei rînduri lipsă)... *Timp.*

Apoi, Davidson făcu un pas. O clipă, ceaţa l-a acoperit. În secunda următoare am auzit un răcnet. Ca un proiectil, el zbură în tufişuri. Am alergat acolo şi l-am găsit într-o poziţie caraghioasă, cu ochii holbaţi de groază. „Ce a fost?" l-am întrebat. Într-un tîrziu, cînd şi-a mai revenit, a reuşit să-mi spună: „Nu ne lasă să trecem dincolo. M-au gonit!" „Atîta tot?" Trase aer în piept (un rînd lipsă)"... *apoi m-am văzut pe mine însumi, privindu-mă ca într-o oglindă, cu o privire rece, tăioasă, cu un zîmbet sarcastic şi batjocoritor pe faţă. Doamne eu acolo nu mă mai " (trei rînduri lipsă)... n-am spus nimic.*

Nici nu era Absolut Nimic de Spus."

26. TIMPUL MORT. Această noţiune îmi aparţine. Dar nu cu totul. Svensson dă denumiri apropiate, reflectînd imobilismul temporal în care îşi duceau existenţa.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 41: *„În jur, Timpul a murit".*

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 42: *„Aici nu se schimbă Nimic".*

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 32: *„Timpul nu pare să Putrezească, iar noi, la fel ca El, tindem spre o Eternitate Plictisitoare şi Stearpă".*

Deci, n-am inventat nimic.

Sînt rare paginile în care să nu se refere la acest fapt. Nici nu e de mirare; oricine ar fi exasperat la culme, observînd că totul pare blocat pentru veşnicie şi, paradoxal, într-o asemenea încremenire, tinde să dorească ceva schimbător, fie o boală sau chiar moartea. Este de-a dreptul timpit să afirmi: să se mişte odată timpul, să se întîmple ceva, mi-e dor să îmbătrînesc şi să mor. Poate doar acela care este silit să trăiască într-o nemişcare totală a timpului înţelege această enormitate. Pe marginea unor asemenea idei, Svensson făcea o serie de aprecieri interesante, chiar dacă de multe ori se aseamănă cu un exerciţiu spiritual.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 48: *„Ei, dacă sînt Dumnezeu, nu ştiu dacă ne recompensează sau ne pedepsesc prin Nemurire Biologică. De Murit, oricum se poate Muri. Acest lucru l-a demonstrat Dallard. Şi dacă Lumea în care trăim acum este Infernul sau Paradisul, după Moartea de Aici, vom ajunge Înapoi, Dincolo, în Fosta Noastră Lume De Unde am Venit?"*

Grea întrebare!

Din zecile de elemente risipite pretutindeni în Jurnal, se poate face un veritabil tablou al stării de „timp mort".

Deşi, cel puţin teoretic, cei patru au stat în Mlaştină, ei n-au îmbătrînit, n-au simţit senzaţia de sete şi de foame, n-au simţit instinctul de a-şi face nevoile fiziologice, nu le-a crescut barba sau unghiile. Persoanele decedate, Davidson şi, ulterior, Eva, n-au putrezit. Focul ardea perpetuu, fără să mistuie buştenii. Bateriile durau, aparent, veşnic. Se pare că mini-casetofonul lui Davidson a funcţionat vreme de cinci ani, fără să-i slăbească bateriile. În permanenţă era lumină, exact ca în momentele premergătoare Exploziei. Spus într-o frază, totul era încremenit într-o secvenţă de timp, care se încăpăţîna să se deruleze după cel mai elementar bun simţ care trebuia să caracterizeze denumirea de timp încă din clasele primare.

Aceste concluzii par deranjante, chiar jenante, pentru orice om cu scaun la cap, dar citind Documentul Svensson, se pare că Acolo, în Zonă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Deşi cu mintea mea capabilă să înmagazinez chiar şi cele mai incredibile erezii, începeam să bănuiesc că cele petrecute Acolo, nu s-au petrecut tocmai Acolo, ci Altundeva, totul fiind aruncat voit sau întîmplător de către cineva în străfundurile unor coclauri nebănuite ale Timpului Inaccesibil Nouă. (Iarăşi scriu ca Svensson!) Oare ce ar zice de asta prietenul meu Thomson? Poate ar spune că am luat-o pe tăpşan...)

De la regula „timpului mort" a făcut excepţie Eva şi, desigur, stările prelungite de somn colectiv.

27. SFERELE. Aceste veritabile personaje principale ale întregii afaceri sînt denumite de Svensson „idioate", „imbecile", „dezgustătoare", „parşive", „scîrboase", „cinice", „răuvoitoare", „generatoare de toate Relele şi Durerile". Deci, epitete nu prea măgulitoare. Svensson încearcă totuşi să le descopere originea şi scopul.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 46: *„Indiferent Cine sînt, indiferent De Unde au venit, ele sînt Inteligente, de o inteligenţă Feroce şi par să Dirijeze din Umbră sau chiar Făţiş tot ceea ce se petrece Aici".*

Sferele au apărut imediat după Explozie. Erau singurele „vietăţi", dacă pot fi numite astfel, care bîntuiau printre ei. De mărimea unei portocale sau a unei mingi de fotbal, singure sau în grup, aceste sfere albe cu aspect gelatinos sau pufos se amestecau printre ei, roiau în jurul lor sau, pur şi simplu, stăteau nemişcate în aer, de parcă i-ar fi iscodit cu ochi reci şi insensibili.

Cîteodată, de parcă ar fi dat strechea în ele, se adunau în ciorchini imenşi, care se înălţau cu iuţeala fulgerului spre cer, pentru a se întoarce şi a-şi continua jocul stupid şi de neînţeles.

Se pare că lungile perioade de somn colectiv al celor patru, somn ce dura o perioadă greu de definit, apărea în perioadele de maximă agitaţie şi „nervozitate" din partea sferelor. De multe ori aveau vise comune, de fapt nişte coşmaruri indescifrabile, pline de personaje cînd stranii, cînd monstruoase, pline de animale fantastice coborîte parcă dintr-un

bestiar oriental. Aceste vise, cum avea să scrie în Jurnal „erau mai degrabă disparate decît un scenariu continuu". Excepție au făcut visele realiste „suferite" de Dallard și Svensson.

Singurul care a avut curajul să se apropie de sfere a fost Lübeck.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 39: *"Vă prind eu, bidigănii aturlsitel" - a strigat Lübeck și în momentul următor a încercat să apuce o sferă. Deși aceasta nu era mai mare ca o portocală coaptă, întregul braț îi dispăru. Fața i se schimonosi devenind lividă, ochii priveau ficși, cu pupilele dilatate. Totul arăta ca și cum ar fi opus o rezistență oarbă pentru a nu fi atras înăuntru. Ne-am speriat și l-am tras cu toată puterea. Nu și-a revenit decît foarte tîrziu și zile întregi și-a simțit brațul amorțit. El ne-a spus: „Era ca un tunel violet, cu pereți în permanentă mișcare. Undeva, în capăt, se vedea o lumină ciudată, ca un disc, care se rotea cu o viteză ametitoare. Brusc, în față mi-a apărut un om cu cap de pasăre, cu cioc lung și încovoiat. Era mare, foarte mare, și scotea sunete croncănitoare. Cînd l-am zărit, era aplecat asupra unei bărci, sau ceva ce semăna cu o barcă, și ciocănea ceva cu un băț lung. Apoi și-a întors capul spre mine, croncănind din ce în ce mai tare. Între timp, tunelul se desfăcuse și eu am revenit". Mult Timp Lübeck s-a plîns că se simte urmărit de ceva ca un butoi, care vrea să-i facă rău. Cum se manifesta acest posibil rău, n-a reușit să explice. A Trecut Timp Destul pînă și-a revenit cu totul. Era convins că văzuse Moartea.*

De Atunci Nimeni nu s-a mai atins de Sfere."

28. EVA.

Această femeie este un personaj cheie în evenimentele care s-au derulat în Mlaștină. Svensson o caracterizează în puține cuvinte, dar foarte plastic.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 48: *„Avea în jur de 20-21 de ani era surdo-mută, tălîmbă, iar igiena corporală îi era cam străină".*

Mi-a fost imposibil s-o identific, iar bănuiala că ar fi fost fiica vitregă a pădurarului Taylor, nu era decît o simplă supoziție. Se pare că fata, pe lîngă defectul fizic, suferea și de o boală psihică de formă neviolentă.

În Jurnal, mai ales în părțile de început, nu există decît puține referiri la ea. Dar, cu cît lucrurile începuseră să ia o întorsătură delicată, Eva (cum a fost denumită) începea să fie în centrul evenimentelor. Însăși încheierea „prizonieratului" în Mlaștină a fost în strînsă legătură cu moartea ei. Primele detalii sînt lacunare.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 42: *„Agitația noastră din Primele Momente era contrastantă cu Calmul cu care acea Fată Tînără stătea pe scările Barăcii și ne privea Fix, cu Ochi Inexpresivi. Era ca o Statuie sau mai degrabă o Sperietoare, care se afla acolo Dintotdeauna, pentru Eternitate".*

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 43:

(trei rînduri ilizibile)... *ne privea cu aceeași privire tîmpă. Potopul de întrebări părea să se lovească de ea ca de un zid.* (două rînduri lipsă)... *mîna la gură și la ureche. A fost singurul Gest pe care l-a făcut după Mult Timp. Apoi a continuat să stea în aceeași Poziție, cu mîinile în Poală și să ne privească cu ochi inexpresivi și lipsiți de orice inteligență".*

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 37: *„Atunci încă Credeam sau Bănuiam că Dincolo nu*

mai există Nimic. Lübeck se duse la fată, o prinse de mînă și cu o voce sugrumată ne spuse: „Priviți-o. Ea este Eva. Poate ultima femeie". Din acel Moment am numit-o Eva".

Relația dintre supraviețuitori și Eva părea, mai degrabă, de ignorare reciprocă. Fata stătea, de cele mai multe ori, pe aceeași scară, apatică și indiferentă la tot ceea ce se petrecea în jurul ei și doar arareori intra în casă sau, la insistențele lui Lübeck, se așeza lîngă foc. Orice încercare de a comunica cu ea părea sortită eșecului, astfel încît ei erau mai degrabă preocupați de „jocul" sferelor decît de fata care juca mai mult un rol de mobilier decît de ființă vie.

O primă întorsătură avea să se petreacă după evenimentele mai importante descrise în prima parte a Jurnalului. Cei trei (după moartea lui Dallard) începuseră să fie resemnați că se află într-o capcană perpetuă și monotonă, întreruptă doar de lungile perioade de somn și de apariția inexplicabilă a ciochinilor de sfere.

Întîmplările începură să se precipite dintr-un moment foarte bine definit de Svensson.

DOCUMENTUL SVENSSON. Paginile 44-45: *„Ne-am Trezit împreună cu Davidson și, imediat, ne-am dat Seama că Lübeck nu se afla Acolo. După Cîte ni s-au Întîmplat, ne gîndeam la Lucruri Rele. Am dedus din privirea lui Davidson și că el se gîndea la aceleași Lucruri. Ciudat, nici Eva nu se afla pe locul ei Obișnuit. Tăcerea fusese spartă de niște sunete ce aduceau cu chicoteli. Prima noastră Reacție a fost de Teamă. S-a întîmplat Ceva cu Eva? Am alergat în direcția vocii. Ceea ce am Văzut ne-a umplut de uimire. Într-un ciubăr plin cu apă stătea Eva și Lübeck o săpunea cu un burete imens. Lübeck părea de-a dreptul fericit și după Foarte Mult Timp l-am văzut Rîzînd. Și Eva părea schimbată. Nu mai părea o Păpușă Mecanică cu arcurile stricate; era o ființă Vie, plină de Viață. Lübeck ne-a strigat vesel: „Plecați! Plecați acum! Venim imediat!" Nu Peste Mult Timp a apărut, ținînd-o pe Eva de mînă. Fata era îmbrăcată într-o rochie decolorată, dar curată, fiind îngrijit pieptănată, cu părul strîns și emana din ea un miros proaspăt de săpun. Lübeck părea mai mult decît mulțumit: „Am făcut o adevărată domnișoară din ea". Atunci a început totul."*

Se pare că acel „tot" a fost declanșat tot de Lübeck.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 46: *„Lübeck începea să stea din ce în ce Mai Mult Timp în Baracă. Bănuiam ce se întîmplă Acolo. Nu mai venea la Foc și nici la discuții Atunci cînd fiecare Povestea Întîmplări de Demult, ca niște Exerciții de Memorie.*

Atunci cînd discutam, Sferele își întrerupeau Agitația, de parcă ar fi tras cu urechea la cele Rostite. Cu timpul, Lübeck de Retrase de Tot și îl vedeam din ce în ce mai Rar în Ultima Perioadă, doar Atunci cînd mergea cu Eva în Pădure, într-un loc numai de ei Știut. Nu i-am făcut Niciodată Reproșuri. Cel puțin el a avut norocul ca, prin Jocul Întîmplărilor, să se simtă Viu și să Perceapă existența Derulării unui Anumit Timp. Ciudat, Sferele îi însoțeau în aceste Plimbări, nerămînînd cu noi decît vreo Două-Trei, de parcă S-ar fi Temut să nu le scape vreun Gînd, Vis sau Gest de-al nostru. O dată, Lübeck și Eva se așezaseră lîngă Foc. Atunci, Lübeck spusese Ceva ca o Sentință: „Ea este Femeia Mea. Ea mă face să Uit de Gîndurile Rele". Nici eu și nici Davidson nu am făcut nici o Remarcă."

Cît a durat acestă idilă e greu de spus. Dar oricît ar fi durat, cert este că n-a mai rămas fără rezultat. Cu toate că prin acest eveniment se crease o breșă în „timpul mort", Svensson l-a comentat foarte lacunar. E drept că, după această remarcă, sînt ilizibile două pagini de Jurnal. Astfel încît nu vom putea afla niciodată amănunte despre acest moment deosebit de important. Acest pasaj poate fi denumit, fără nici o exagerare, drept începutul sfîrșitului.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 48: *„Odată, Lübeck a venit la Foc împreună cu Eva. Îi făcu un Semn Discret cu Ochiul, Eva schiță un simulacru de zîmbet, apoi își duse mîna la Pîntec. Am înțeles că era Însărcinată. Uluit, n-am putut rosti Nici Un Cuvînt. Nu știam dacă trebuia să fiu Bucuros sau trebuia să simt Teamă. N-am spus Nimic. Așteptam doar cu o înfrigurare obsedantă să văd ce ne va aduce Viitorul, în Caz că Acest Viitor Există."*

29. COPILUL.

Nu se poate ști cît a durat sarcina Evei. Neavînd un punct de reper temporal, acest lucru e aproape imposibil de stabilit. Opinia lui Svensson este subiectivă. Totuși, temerile erau perfect justificate.

DOCUMENTUL SVENSSON. Pagina 52: *„Cu toate că Aici nu exista Timp și Reperele erau Imposibil De Stabilit, burta Evei creștea Încet, TERIBIL DE ÎNCET, și aveam impresia că Timpul Fătului se Dilată La Nesfîrșit. Cîndvavenimomentulvanașteuncopilsauunmonstru? Sau, pur și simplu, va naște? Sau va purta Sarcina la Infinit, ca o pedeapsă pentru Cutezanța Lor de a Zămisli o Ființă într-un loc unde predomină Neființa?"*

Durerile au venit pe neașteptate, surprinzîndu-l pe Svensson.

DOCUMENTUL SVENSSON. Paginile 55-58: *„Am auzit un Țipăt. Mai degrabă un Urlet Sinistru, care ne-a Smuls din Somn. Mii de Sfere stăteau pe Baracă, unele peste altele, acoperind Clădirea cu Ciorchini Strălucitori. La fiecare Țipăt Sferele începeau să se Agite în tresăriri spasmodice. Am alergat spre Baracă. Ușa era Încuiată. Am bătut cu pumnii, am lovit ușa cu picioarele. Abia Într-Un Tîrziu am auzit vocea lui Lübeck: „Lăsați-mă! Trebuie să nască cu mine!" Orice Rugăminte a fost de prisos. Ne-am retras cu Davidson și Cred că Acelea au fost MOMENTELE CELE MAI CUMPLITE. Țipetele au durat Mult-Mult-Mult Timp. A fost Groaznic! Oriunde ne-am dus, țipetele acelea animalice ne urmăreau ca niște Năluci. Nu am fost Niciodată din cale afară de Credincios, dar Atunci m-am Rugat ori să înceteze țipetele, ori dacă Există vreun Dumnezeu, să fiu*

asurzit. Nu ştiu Cît Timp a durat Totul. Apoi am auzit un plînset Firav de Nou Născut. Într-un Tîrziu, ce părea o Veşnicie, uşa se deschise şi în prag apăru Lübeck, ţinînd în braţe, înfăşurat într-o pătură, un Copil. Lübeck era alb ca varul şi avea ochii bulbucaţi de groază. Am intrat înăuntru. Sferele păcătoase roiau peste Tot. Pe pat, goală, cu genunchii ridicaţi, pe cearşafurile mustind de Sînge proaspăt, Eva zăcea Fără Viaţă. Simţeam un miros dulceag de Sînge amestecat cu duhoarea de excremente.

Mi se făcuse rău şi cred că am leşinat. Lübeck stătea încremenit, ţinînd strîns, spasmodic chiar, Copilul. În Cele Din Urmă, împreună cu Davidson am săpat o groapă şi am înmormîntat-o pe Eva. Lübeck ne privea impasibil, complet abrutizat. A scos totuşi un răcnet sinistru cînd am aruncat prima lopată de pămînt în groapă. Sferele, ca şi cum ar fi simţit Durerea Noastră s-au retras, plutind Leneşe deasupra Pădurii. Copilul continua să plîngă. I-o fi fost Foame? Nu ştiu... Timpul trecea şi Copilul continua să plîngă într-una. (şase rînduri ilizibile)... ce să Facem. „Voi duce Fetiţa Lor" spuse După Mult Timp Lübeck. Ridică în Sus Copilul şi răcni: „V-o dau voua! Asta aţi vrut, nu-i aşa? Sînge din sîngele meu o aduc jertfă în memoria ei. Voi aţi vrut-o, Luaţi-o! Fiţi blestemate pe vecie sfere venite din Iad!" Se ridică, apoi în tăcere merse spre pădure. Noi am rămas pe loc, lăsîndu-l singur cu Durerea lui. Îl însoţeau un alai de Sfere. Cîtva Timp am auzit sunetul crengilor rupte şi plînsetul din ce în ce mai îndepărtat. Lübeck se întoarse După Mult Timp. Nu a spus decît: „Să fiu iertat pentru ce am făcut"" (Două rînduri şterse)... cumplit. În Tăcerea Infernală, auzeam plînsetul continuu. Ne-am astupat urechile şi tot auzeam în Tăcerea Absolută acele ţipete prelungite. Sferele se adunaseră Deasupra Acelui Loc, roind în cercuri concentrice. După Un Timp ne cuprinse un Somn, ca un Leşin. Cînd ne-am Trezit era o Tăcere de Moarte, prevestitoare de Rele. Nu se auzea nici un Foşnet. Ca beat, împleticindu-se, Lübeck se îndreptă spre Pădure. Sferele pluteau undeva Sus şi (cinci rînduri ilizibile)... răcnind: „Blestemaţiil Afurisiţiil Au luat copilul". Cerul se lumină, ca şi cum ar fi răsărit zeci de Sori. Sferele ca nişte Ghirlande Strălucitoare, Albastre, Roşii, Mov, Portocalii, se înălţară spre Cer. Urcau grăbite, parcă gonite de Ceva sau Cineva. Într-un Tîrziu, Cerul Le-a înghiţit. Ştiam că ne părăseau pentru totdeauna".

30. RENAŞTEREA TIMPULUI. Am recitit de zeci de ori acest pasaj şi începeam să fiu din ce în ce mai conştient că sferele, dacă au existat cu adevărat, au avut un plan (diabolic?) dinainte stabilit şi că, în acei cinci ani de aparentă încremenire nimic nu a fost lăsat la voia întîmplării. Au venit pentru a lua un tribut, o dovadă, o certitudine? Dacă da, pentru Cine? Şi Unde s-o ducă?

Din momentul plecării lor timpul a renăscut, a reînviat exact din momentul în care murise. Îmi pot închipui groaza celor trei cînd au simţit schimbarea, cînd au realizat că se îmbolnăvesc, cînd au înţeles că sînt condamnaţi de o soartă al cărei înţeles le scapă.

Începînd cu acest moment, Jurnalul este sec, aproape telegrafic. Scrisul devine nervos şi precipitat, marcat de efortul cu care trebuiau învinse simptomele din ce în ce mai galopante ale bolii. Se poate deduce teama de a nu apuca să scrie totul, frica paralizantă de a nu reuşi să împărtăşească cele petrecute cu semenii aflaţi Dincolo, într-o lume de oameni vii, într-o lume fremătînd de micile sau marile evenimente-ale vieţii.

DOCUMENTUL SVENSSON. Ultimele pagini: *„A venit Noaptea. Am văzut După Mult Timp Sferele. Dimineaţa, pentru Întîia Oară a răsărit Soarele. Apoi iarăşi Noaptea, pe care o credeam Pierdută şi care ne umplea de Uimire. Şi din nou Zorii de culoarea Curcubeului. Sferele, nicăieri. Apoi foşnetul Vîntului. Apoi Crengile pîrîind. Apoi Iarba uscîndu-se sub privirile noastre, transformîndu-se într-o Clisă Rău Mirositoare. Totul Murea. Totul Putrezea sub ochii noştri. Ceasul porni, măsurînd din nou Timpul. Radioul, pe care-l credeam amuţit pentru Veşnicie, începu să ne împroaşte cu o Muzică Sprinţară. NIMIC NU E CUM A FOST. Totul se Năruise. Mi-e frig. Pete albastre ne umplu trupurile. Mă Doare. Vreau să plec. VreauşăplecDincolo. Nu de Altceva; VREAU SĂ ÎNŢELEG CE NAIBA SE ÎNTÎMPLA. Mai sîntem Vii? Sau sîntem nişte Năluci? Doamne, petele! Mi-e rău! Lübeck şi Davidson par de nerecunoscut. Ei nu vor să vină. EU VRAU SĂ PLEC! Vreau! Mi-e frică. O frică mizerabilă. Totul se Schimbă într-o clisă împuţită. Sînt ultimele Rînduri. Dumnezeule, dacă eşti, ai grijă de cei ce rămîn Aici!"*

Ultimele rînduri sînt aproape ilizibile. Mi-l imaginez pe Svensson răzbătînd cu ultimele forţe prin pădurea ce se transforma ireversibil în Mlaştină. Îl văd parcă cum se afunda în nămolul lipicios, cum făcea eforturi să nu se înfunde, cum gonea cu ultimele forţe spre un liman iluzoriu, cum se războia în permanenţă cu boala ce-l deforma trupul, îi măcina sufletul şi voinţa, îi umplea corpul cu pete mari şi purulente. Toate aceste eforturi le făcea din dorinţa aproape absurdă de a înţelege. Şi, în cele din urmă, îl văd atingînd acel dorit, visat, rîvnit liman unde, ghinionul? norocul?, avea să facă să dea de un anume Martin M. Martin, care să-l lase să moară, dar care avea să aibă intuiţia de a păstra Jurnalul real sau cel închipuit, acel cumul de realitate şi fantastic, care avea să primească numele sec, convenţional, impersonal de „Documentul Svensson".

Acum, soarta acestui Jurnal straniu se afla în mîinile mele.

31. Mai aveam nevoie doar de o singură confirmare. Hilda Svensson bănuia de ce o caut din nou. Îmi aruncă o privire plină de înţelesuri şi mă pofti înăuntru. I-am cerut o carte de vizită a lui Svensson. Fără să mă întrebe de ce, trase un sertar şi dintr-un maldăr de hîrtii îngălbenite, îmi extrase una. Am scos din buzunar Jurnalul, pe a cărui copertă stătea lipită acea bucată de carton roasă. Cele două cărţi de vizită erau identice: aceeaşi hîrtie acelaşi filigram, aceleaşi caractere de litere.

Am răsuflat eliberat.

I-am întins Jurnalul. L-a prins în mînă şi a mîngîiat coperta. Îl urmăream cu atenţie faţa, tot timpul cît a citit Jurnalul. Cludat, n-am observat nici o tresărire. Ochii îi sclipeau opaci. Poate doar gesturile oarecum sacadate atunci cînd răsfoia paginile trădau o nervozitate greu stăpînită.

Mi-a întins Jurnalul şi a spus cu o voce stinsă:

– Cred că acum este timpul să-i fac o cruce.

32. După atîtea zile de linişte încordată, nebunia din redacţie mă enervă cumplit. Nici nu mă aşezasem bine că Simona dădu buzna, trîntind pe birou un teanc de documente, acreditări, bilete de avion. Replica mea părea să nu o surprindă:

– Spune-i Grasului să trimită pe altcineva la Oslo, că pe mine mă doare din ce în ce mai puţin cine cu cine să căsătorească în jungla africană, ori cine cu cine vrea să încheie pace.

Dădu plictisită din umeri, semn că nici pe ea nu o interesa cîtuşi de puţin.

Am chinuit biata consolă toată dimineaţa, dar cu oarecare folos, căci sinteza întregului caz fu gata pe la prînz. Prin Simona am trimis-o Grăsanului şi ştiam bine că nu va trece mult timp şi va dori să mă vadă cu proprii lui ochi bulbucaţi.

Raţionamentul meu se dovedi fără fisură. Simona îşi vîrî capul prin crăpătura uşii, făcînd cu degetul un semn în sus. Acest gest putea să însemne o groază de lucruri, dar eu am dedus că sînt aşteptat la ultimul etaj.

Cînd Grăsanul îmi puse în faţă un pahar cu coniac şi mă îmbie cu un trabuc negru ca smoala, bănuiam deja că ceva nu este în ordine.

– Cred că ţi-ai pierdut minţile, îmi spuse pe un ton de părinte dojenitor.

– Ceva nu e în regulă?

– Nimic deosebit. Doar aflt că ai cheltuit o grămadă de bani şi de timp pe o aiureală ce nu face decît o ceapă degerată. Dar treacă de la mine; voi considera totul drept un concediu plătit de firmă pentru a-ţi putea face damblaua. Aşa că-ţi iei frumos hîrtiile, le rupi în mii de bucăţele, faci un focuşor frumos, pe care vei prăji acel Document Svensson.

Simţeam că mi se urcă sîngele în cap, dar încercam din răsputeri să mă stăpînesc să nu-i strivesc mutra.

– Cred că nu-ţi dai seama de ce vorbeşti.

– Tu nu-ţi dai seama, spuse de data aceasta pe un ton ameninţător.

– Nu am de gînd să rîdă toată lumea de mine, ca de un măgar care înghite toate gogoşile.

– Ţi-am prezentat destule dovezi care să arate că documentul este autentic.

– Fac ceva cu dovezile tale. Cine crezi că va fi idiotul care va crede că centrul Zonei a fost dus, aşa cum pretinzi tu, într-un alt spaţiu şi că cei patru au supravieţuit *bine-merci*. Pe lîngă latura ridicolă, am avea şansa să avem mai multe procese pentru fals decît întreaga presă în ultima sută de ani! Nemaivorbind de faptul că ne-am discredita cu totul!

– Văd că nu vrei să înţelegi un lucru al dracului de important; avem o primă dovadă că cineva inteligent, de undeva de aiurea, voit sau nu, a creat Mlaştina, s-a interferat printre noi, protejînd chiar victimele posibilei lor erori, răpindu-i pur şi simplu din lumea noastră reală, studiindu-i pînă

la limita plictisului sau al exasperării în neputința noastră, sau pînă cînd au putut să ia ei o mostră vie, neimpregnată de dogmele și obsesiile noastre: un copil. Pare ireal, dar este mult mai real decît ne putem imagina. Și acestă primă dovadă va scoate la iveală și alte dovezi. Vrei să crezi sau nu, dar un singur lucru este sigur: putem fi primii care declanșăm un moment istoric, arătînd lumii întregi că Cineva, de Undeva, a fost Aici.

– Hi-hi-hi! Ha-ha-ha!, necheză Grasul, arătîndu-și toate plombele. Credeam că ești un om serios!

– Sînt mai serios decît îți închipui. Și ceea ce ți-am spus e departe de a fi o glumă.

– Glumă sau nu, pe mine nu mă amuză deloc. Nu am chef de momente istorice, care să se transforme în momente isterice, mîncîndu-mă. Așa că, bagă-ți mințile în cap, fă-ți bagajele și să nu apari pînă după conferința de la Oslo. Sper că atunci, cînd te vei întoarce, vei scăpa și de gărgăunii din cap. Nu uita: eu nu accept ca ziarul meu să arunce în aer lumea asta afurisită. Eu mă mulțumesc cu micile mele explozii locale.

Noroc că discuția se încheiase, așa încît am fost scutit de efortul de a face un tărăboi monstruos.

33. Casa lui Martin era pustie. Un vecin mi-a spus că fusese dus la Spitalul Veteranilor, ceea ce însemna că i-a sunat ceasul. La spital a trebuit să aștept cîteva ceasuri bune ca el să-și revină din ultima criză. Stătea inert, racordat la tot soiul de mașinării și am fost șocat de aspectul lui. Deși nu trecuseră nici două săptămîni, corpul i se deformase complet, iar fața abia era de recunoscut. Știam că era vorba doar de cîteva ore. Deschise ochii și fața i se învioră brusc cînd mă văzu.

– Ei? mă întrebă cu o voce dogită.

– E OK, i-am răspuns.

– Grozav! se străduí să exclame. Banii?

– Sînt pe drum, l-am mințit.

– Dar vor veni, nu-i așa?

– Desigur că vor veni. Iar tîrgul nostru stă în picioare.

– Grozav! repetă.

– Nu uita că vreau un sicriu cu mînere aurite.

– Desigur.

– Iar pe piatra de mormînt să nu-mi scrie decît numele. Lasă-i să-și bată capul lor ăla sec, întrebîndu-se cine dracu' putrezește acolo jos.

– Să anunț pe cineva?

– N-am pe nimeni, spuse sec și vocea i se înecă într-un acces de tuse.

Intră precipitată o infirmieră și-mi făcu semn să plec. Martin mă strînse de mînă:

– Mîzgălitorule de hîrtie, ai făcut o treabă grozavă.

Acesta a fost cel mai teribil compliment pe care l-am primit vreodată.

Atunci l-am văzut ultima oară pe Martin M. Martin.

34. A doua zi dimineața am depus pe biroul Grasului demisia și un cec echivalent cu cheltuielile din ultimele două săptămîni. M-a întrebat dacă sînt în toate mințile. I-am răspuns că niciodată nu m-am simțit atît de bine. Și ăsta era adevărul gol-goluț.

35. Martin a murit într-o zi de marți, pe 13. O zi cu ghinion pentru el... A trebuit să-mi folosesc cam toate cărțile de credit pentru a-mi putea ține

promisiunea.

Preotul a fost foarte mirat cînd a văzut atîta risipă de bani pentru un amărît. I-am spus că nu e treaba lui, așa încît s-a abținut de la alte comentarii. Cu toate acestea și-a făcut bine meseria. Nici corul nu s-a lăsat mai prejos, cîntînd psalmi pînă la răgușeală.

Cînd am rămas singur, priveam piatra albă de mormînt pe care erau înscrise cu litere aurite, de-o șchioapă, doar trei cuvinte: MARTIN M. MARTIN.

Fost vagabond, borfaș, tăinuitor de obiecte furate, hoț, aventurier, acest Martin M. Martin a avut șansa ca Sven Svensson să dea peste el și să fie, tot de el, lăsat să moară. Doar din pur instinct, intuiție sau poate remușcare, Martin a păstrat acel cameteł atît de nesemnificativ pentru el. A fost chiar intuiție? Sau doar jocul absurd al sorții?

Indiferent de răspunsuri, Martin M. Martin a murit fără să bănuiască că a intrat într-o istorie care va fi, poate, scrisă altfel.

36. N-a trebuit să umblu mult timp pentru a găsi un nou angajament. Din contră... Mai mult decît atît, mi s-a dat mînă liberă în ceea ce începea să fie denumit „cazul Svensson". Desigur, dacă îmi iau toată responsabilitatea celor scrise. Seamănă a happy-end, nu-i așa?

Totuși, aveam momente de ezitare. Nu pentru că raționamentul meu ar fi fost greșit, nu pentru că mi-ar fi fost teamă. Dar de data acesta nu era vorba de ceva care ar fi aruncat în aer un guvern, un partid, o lege oarecare, ci era vorba de pulverizarea acelui eșafod rigid pînă la absurditate cu care ne priveam în față pînă acum. Aceste oglinzi, brusc, nu mai păreau plane, ci curbe, reflectînd o altă față a noastră, ca și cum ne-am privi prin alți ochi, străini de modul nostru de a fi.

Pentru noi este jenant să te trezești într-o bună zi că nu mai sîntem buricul acestui Univers, că pot exista Alții mai șmecheri decît noi, care vin să se bage ca musca în lapte în mica noastră lume încăpățînată.

Dar cel mai jenant este că noi nu știm ceea ce știu ei, că nici nu bănuim ceea ce poate bănuiesc ei.

Toți cei implicați în acestă poveste au fost persoane întîmplătoare? Toți acei oameni care s-au perindat prin Zonă au avut un rol de jucat în acestă istorie? Cei patru au fost doi aleși sau pura întîmplare i-a făcut să rupă din ei coșmarurile și temerile?

Dar, nu-i așa? nu trebuie să-mi pun asemenea întrebări, căci despre morți, numai de bine.

Totuși... Totuși, deși sînt ferm convins de justețea raționamentului meu, simt că îmi scapă ceva foarte important: copilul. „Plecarea" lui a fost oare calculată din timp, cu sînge rece sau a fost un act de... umanism?

În ultimul timp privesc cerul din ce în ce mai insistent și mi se pare că aud, venind de undeva, de sus, un pîlnset de copil. Atunci simt că o iau razna... Atunci mă scutur ca de rîie, îmi zic că eu sînt ziarist, un om ce trebuie să fie lucid și că nu trebuie să fac altceva decît să pun cap la cap niște întîmplări, astfel încît SĂ PARĂ logice. Cu toate acestea, bănuiesc în adîncul sufletului că tot ceea ce s-a petrecut nu este decît un început și că evenimentele care vor veni, vor eclipsa chiar și cele mai fanteziste închipuiri.

Aveam convingerea că Cineva, Undeva, s-a apucat să se joace de-a Dumnezeu.

*Notă: Acest material reprezintă capitolul 2 al romanului **„Cercuri și semne"**, conceput pe o întindere de 5 capitole. Romanul tratează interferența unei superinteligențe extraterestre cu civilizația umană. Deși acest aspect este tratat cronologic, fiecare din capitole poate fi considerat ca o nuvelă de sine stătătoare.*

ANTICIPAŢIA – 40 de ani de la înfiinţare (II)

Cuvîntul de deschide a fost susţinut de domnul I.E. Albescu: *mă bucur că sînteţi aici, în sala fostului cenaclu Solaris, e drept că mă speriasem că sala e neîncăpătoare, dar se pare că n-a fost să fie aşa. Îl rog pe domnul ministru Alexandru Mironov, directorul onorific al Colecţiei să ne spună cîteva cuvinte.*

După ce a semnalat importanţa *Colecţiei* în formarea şi îndreptarea unei întregi generaţii spre mediul ingineresc domnul Mironov a subliniat meritul domnului I.E. Albescu *„de a menţine Colecţia în viaţă"*. Am avut apoi surpriza să-l aud pe domnul Mironov exprimîndu-şi regretele pentru neparticiparea domnului Cătălin Ionescu la lansare. A explicat apoi succint *misterul, mister pe care Cătălin îl semnalase în paginile numărului festiv*, siglei MTS ce împodobeau unele din paginile revistei.

A fost un discurs frumos şi emoţionant

A urmat domnul Voicu Bugariu *(îi mulţumim încă o dată pentru amabilitatea spuselor domniei sale despre JSF şi, dacă, au mai ajuns din întîmplare, pe la domnia sa ceva numere recente, va fi observat, poate, că i-am mai răspuns la unele nedumeriri)* care şi-a exprimat întreaga satisfacţie că vorbeşte după un ministru şi a semnalat şi un paradox *„ dacă domnul ministru, care este matematician, a fost atît de liric în discursul domniei sale, eu care sînt un filolog am să fiu cît se poate de prozaic"*.

Literatura sf românească a început să dea semne de suferinţă, afirma domnia sa, deşi este o literatură bună, bine scrisă.

Dar este sugrumată de traducerile excesive şi proaste.

(Neavînd copyright asupra întregului discurs şi fiindcă aţi citit cu siguranţă părerile domniei sale în CPSF nu îmi rămîne decît să-i urez succes domnului Bugariu în temerara acţiune de a edita o culegere de texte pe tema România anului .....)

A urmat domnul Nicu Gecse, vicepreşedinte al ARSFan, care a înmînat premiul ARSFan *pentru cea mai bună revistă de profil pe 1994 revistei ANTICIPAŢIA şi premiul pentru ce-a mai bună povestire pe '94* unei povestiri publicate în CPSF *Shai Tan* de Florin Pîtea.

Au urmat: fursecuri, votcă şi pepsi.

(Foarte, foarte.... ciudată -deşi nu cred că e bun termenul- atitudinea ARSFan-ului.

După ce în pseudoeditorialul numărului 5 al Helionului, publicaţie a ARSFan-ului, Comel Secu, redactorul şef al publicaţiei şi vicepreşedinte al ARSFan, aducea o serie de acuzaţii abjecte domnului I. E. Albescu şi Anticipaţiei, într-un limbaj trivial după un scurt timp acordă REVISTEI ANTICIPAŢIA premiul pentru cea mai bună revistă de profil.

Sînt scuze cerute în mod public sau spiritul de frondă al celorlalţi membri?

Oricum se pare că noul redactor şef al Helionului - Florin Leodor Dănilă, dacă zvonurile se confirmă, va ridica ştacheta publicaţiei. Mult succes!)

Adrian Bănuţă

Vineri, 15 Decembrie, ac, la Casa Oamenilor de Ştiinţă, din Bucureşti, a avut loc lansarea romanului

2484 Quirinal Ave

de SEBASTIAN A. CORN

Premiul pentru încurajare, EuroCon 1995

„Cel mai în vogă autor SF al momentului" - cum se spunea undeva - mi se pare atît de sărăcăcios, atît de sec şi impersonal cînd e vorba de Sebastian A. Corn... El este cel care stă cu trei sau patru romane în edituri, cu alte sute de pagini de povestiri în casă ori prin diverse redacţii, aşteptîndu-şi apariţia, el este autorul pe care orice editor şi l-ar dori cu contract pe viaţă, dacă se poate... De ce? Pentru că Florin *(aşa-l poreclim noi şi mie tare greu să-i spun Sebastian)* ştie să scrie pentru public fără a ceda din calitatea demersului său. Pentru că evită din principiu sofisticăriile altora puşi *la grămadă (vorba lui Yvone)* în „generaţia 90" şi îl pasionează mai puţin stilul, personalitatea exprimată prin fraze meşteşugite, în favoarea subiectului, acţiunii, credibilităţii personajelor, a plotului - hai s-o spun odată, nu Florin ar trebui să-l botezăm, ci MISTER PLOT. Am fi cel puţin la fel de aproape de adevăr. Iar cînd plotul bine construit beneficiază şi de o idee grozavă *(continuă să mă uimească acea „Americă de sticlă" din trilogia, încă nepublicată, „Eucronoza")* iată, avem în faţă un scriitor puternic, matur, stăpîn pe mijloacele sale.

Sebastian A. Corn, care a irupt în SF-ul românesc ca o tornadă măturînd totul, sau aproape totul, în cale, spulberînd concursurile *(el e primul - şi unicul, pînă acum - care a cîştigat şase premii la un singur concurs)*, întorcînd pe dos făcătorii de reviste şi editorii de carte, Sebastian A. Corn este scriitorul care va avea tirajele cele mai mari în următorii ani, poate primul candidat român la un premiu HUGO *(să de-a Domnul să-l şi ia!)*, este cel care va da un nou avînt SF-ului românesc *(poate că l-a şi dat deja)* şi va schimba ponciful care spune că *„nu cumpăr cărţi de autori români, că scriu prost"*.

Sebastian A. Corn în România

- *Snorky* - JURNALUL SF/62/1994 (Debut)
- *Farial* - JURNALUL SF/67/1994
- *Aşteptînd exodul din Goatza* - JURNALUL SF/69/1994
- *Fratele geamăn* - CPSF ANTICIPAŢIA/512/1994
- ...şi cuvîntul era Dumnezeu - SUPERNOVA/28/1994
- *Blitz* - JURNALUL SF/72-73/1994 (în limba engleză)
- *Ragnarök* - JURNALUL SF/81/1994, Motocentauri pe acoperişul lumii, ed. Karmat Press, 1995 (coautor: Ionuţ Bănuţă)
- *Andrenergic!* - JURNALUL SF/89/1994
- *B 09 MAI* - CURIERUL NAŢIONAL/7 dec./1994
- *Un telefon, dincolo* - CURIERUL NAŢIONAL/24 dec./1994
- *Booggie Wooggie la intrarea în paradis* - JURNALUL SF/106/1995
- *A doua povestire eschatologică* - JURNALUL SF/111/1995
- *Carcase* - CPSF ANTICIPAŢIA/519-520/1995
- *De fapt, cum a spus E.A. Poe?* - CNM/186/1995
- *Moştenirea lui Filip Canta* - CNM/187/1995
- *Nenăscut, în maşina de scris* - JURNALUL SF/121/1995
- *Nessun dorma de Puccini* - *rutina salvată* - KATHARSIS/10/1995
- *Parcurs de golf* - JSF/126/1995
- *Jos sînt oraşe* - ALTERNATIV SF/17-18/1995
- *Substitutor* - Antologia science fiction Nemira '95
- *Aromă de copal* - Motocentauri pe acoperişul lumii, ed. Karmat Press, 1995
- *Germisara, Kogaion - ploaie torenţială* - Motocentauri pe acoperişul lumii ed. Karmat Press, 1995
- *doi)sony contra virgin records(pe acoperiş)?(* - Motocentauri pe acoperişul lumii, ed. Karmat Press, 1995, (coautor Ionuţ Bănuţă)
- Exconectat, Alternativ SF (24: ORE), nr.11/1995

A publicat articole în JURNALUL SF, ALTERNATIV SF (fanzin), ALTERNATIV SF (24: ORE), CURIERUL NAŢIONAL. Numere speciale JSF/89/1994 şi KATHARSIS/10/1995, medalion în JSF/121, medalion în Alternativ SF/24: ore nr 23. A conceput numerele 4 şi 5 din revista „Nautilus", unde este redactor şef.

PREMII

- Premiul III pentru proză SF, NEMIRA 1993
- menţiune, HELION 1993, Timişoara
- premiul I, QUO VADIS? 1994, Giurgiu
- premiul de încurajare, RomCon 1994, Baia Mare
- premiul II pentru povestire, SEGRA 1994, Slatina
- premiul Dan Merişca, QUASAR 1994, Iaşi
- premiul II, HELION 1994, Timişoara
- premiul SUPERNOVA, HELION 1994, Timişoara
- premiul I pentru roman, NEMIRA 1994
- premiul II pentru proză SF, NEMIRA 1994
- şi multe altele

TEXTE NEPUBLICATE

- A şaptea zi a vînătorului
- Cartea de Shiga
- Eucronoza (Dervişi în America de sticlă; Timp probabil între Tasmania şi Ultima Thule; Pasaj către Arhanghelsk)
- Supersonic către Colchida
- etc. etc. Cine le ştie pe toate?

Michael Haulică

P.S. în curînd JSF va publica EUCRONOZA

SF-ul în OPERETĂ

Benford, David & LeGuin, Ursula K. "Rigel-9"

SF standard - astronauţi pe o planetă stranie, unul din ei sensibil, ceilalţi nişte ageamii. Doar el vede oraşul ciudat din pădure.

Benford, David "Star's End"

Un fantasy cu tentă SF.

Blomdahl, Karl-Birger "Aniara"

Despre o navă spaţială părăsind Pămîntul (care se află într-o criză de mediu).

Davis, Anthony & Atherton, Deborah "Under the Double Moon"

Încercarea unui Inspector guvernamental de a forţa doi gemeni telepaţi să i se alăture pentru a alimenta puterile împărătesei.

Dresher, Paul & Eckert, Rinded "Power Failure"

Despre un magnat malefic care a cheltuit milioane pentru a crea o maşină care să-i perpetueze tinereţea.

Cînd a venit momentul s-o folosească, o cădere de tensiune îl surprinde, împreună cu asistentul, secretara şi servitorul, în laboratorul de sub pămînt. În ciuda aspectelor morale ale desfăşurării de mai departe, apare o revoltă puternică împotriva materialismului şi a exploatării omului şi a mediului.

Glass, Philip "Einstein on the Beach"

Are o scenă în care apare o farfurie zburătoare.

Glass, Philip "1000 Airplanes on the Roof"

Glass, Philip "Hydrogen Jukebox"

Glass, Philip "Juniper Tree"

Glass, Philip & Lassing, Doris "The Making of the Representative from Planet 8"

Haydn, J. "Il Mondo della Luna" Nu este chiar SF în sensul modern al cuvîntului; scenariul a intenţionat să distanţeze acţiunea destul de mult pentru a putea prezenta o parodie asupra oamenilor la putere şi a instituţiilor. Dar nu se petrece pe Lună; e doar o păcăleală căreia cade pradă personajul principal.

Janacek "The Excursions of Mr Broucek"

Două poveşti; în una dintre ele, Mr Broucek face o călătorie spre Lună.

Janacek "The Macropoulous Affair"

Original de Karel Capek; povestea unui cîntăreţ de operă mai bătrîn de 400 de ani care are formula tinereţii veşnice.

Ligeti, G. "Le Grand Macabre"

1. Se petrece în ţara Breughelland. Precedaţi de beţivul Piet the Pot, cei doi îndrăgostiţi Amando şi Amanda caută un loc ferit să facă dragoste. Dintr-un mormînt situat într-o parte a scenei iese Nekrotzar, îngerul Morţii, Marii Cositor, Demon, Vampir etc, ca să anunţe sfîrşitul lumii chiar la miezul acelei nopţi.

2. Astradamors, astrologul curţii şi soţ încornorat, vede apariţia prin telescopul lui de dezastre. Soţia lui o visează pe Venus, pe care o roagă să-i trimită un bărbat adevărat ca soţ. Temerile lui Astradamors sînt confirmate de apariţia lui Nekrotzar, care mai întîi îi îndeplineşte Mescalinei dorinţele sexuale, apoi o ucide. 3. Nesăţiosul conducător Go-Go primeşte vorbă de la şeful Poliţiei Secrete ('Gepopo') că o cometă se îndreaptă către Breughelland. Nekrotzar soseşte cu pompă să anunţe încă o dată sfîrşitul lumii. Astradamors sărbătoreşte moartea soţiei într-o crişmă, alături de Piet the Pot, iar Nekrotzar, imaginîndu-şi că paharul e plin cu sînge de sacrificiu, în loc de vin, îi se alătură. Intoxicîndu-se din ce în ce mai tare, Nekrotzar se laudă cu faptele lui crude, fără să-şi dea seama că miezul nopţii a şi trecut.

4 Toată lumea se întreabă dacă lumea s-a sfîrşit sau nu, în vreme ce Mescalina iese din mormînt şi îl recunoaşte pe Nekrotzar ca prim soţ al ei. Nekrotzar cade în uitare din pricina greşelii lui. Pierzînd toată acţiunea, cei doi îndrăgostiţi reapar.

Mackover, Todd "Valis"

Bazat pe nuvela lui Philip K. Dick

Menotti, Gian Carlo "A Bride from Pluto"

Menotti, Giancarlo "Help, Help the Globolinks!"

Monk, Meredith & Chong, Ping "The Games"

Despre societatea umană dintr-o navă spaţială care se îndreaptă către un sistem stelar îndepărtat; călătoria durează multe generaţii. Jocurile copilăreşti au ajuns la un statut ritual în cultura navei.

Offenbach, Jacques "Tales of Hoffman"

Cu roboţi

Offenbach, Jacques "Journey to the Moon"

Rice, Jeff "The War of the Worlds"

Swan, Donald "Perelandra"

Bazat pe lucrarea lui C. S. Lewis

Swan, Donald

Cînturi diferite inspirate de opera lui Tolkien (nu operă).

Sursa: material anonim INTERNET

Recepţia:
Adrian Savu

Traducerea:
Mihai Samoilă

Noutăţi din francofonie

Cauchemars 95: «Les Enfants Vampires».

Antologia a apărut la începutul lunii noiembrie şi conţine 120 de pagini ilustrate de Mathias Bonnard. Prefaţa este semnată de Jean Marigny, specialist în literatură anglo-americană la Universitatea Stendhal-Grenoble, expert al genului numit curent „vampirism" şi director la Groupe d'Études et de Recherches sur la Fantastique. De reţinut din cuprins nuvelele autorilor francofoni: *Alain le Bussy, Hugues Morin, Patrik Raveau, Thomas Day, Serge Delsemme, Micky Papoz, Anne Smulders, Patricia Manignal, Pascal Sacré şi Daniel Conrad.*

Încă un roman este publicat în străinătate

Xuensè nr. 45 a apărut la sfîrşitul lunii octombrie şi cuprinde informaţii editoriale, pastişe, nuvele de *Pascal Sacré, Claude Bolduc, Cristian Martin, Serge Van der Tweentwinting, Alain le Bussy, Lucas Shesivan, Serge Delsemme şi ValANTIm* (versiunea în limba franceză, „Les Chataigniens", a povestirii *„Castanienii"*, premiată anul acesta la Atlantykron,şi apărută în JSF).

Sumarul foarte bogat cuprinde, pe lîngă pagini de critică, un articol despre Convenţia de la Glasgow, premiile HUGO, şi un interesant material intitulat *„Secrete ale fabricării de autori profesionişti" (III).*

Pentru autorii de bandă desenată:

Zébu Edition a prezentat de curînd trei albume BD:

1. *Hiroshiman* de Rifo (Hiroshiman fiind fiinţă umană care a supravieţuit unei explozii nucleare totale).

2. *Les deux mecs et la princesse* de Hugot (autor lansat de Dargaud şi colaborator la *Psikopat* şi *Fluide Glacial*).

3. *Balouza*, al treilea album al lui Edika ce apare la editura Zébu, alte două fiind scoase anterior la *Éditions Audie* . Tot Edika a ilustrat *„Les étrangers sont nuls"* al lui Pierre Desproges.

Premiile concursului Lueurs Mortes:

- Marele premiu *„Christophe Joseph Mathieu de Dombasle"* (în valoare de 1250 FF) a fost decernat Laurei Palomo pentru nuvela „Niane".

- Premiul *„Lueurs Mortes de Science-Fiction"* (valoare 750 FF) l-a obţinut Jean-Luc Guardia pentru nuvela „Des Cendres sur la cote".

- Premiul *„Lueurs Mortes Fantastique"* (valoare 750 FF) a fost acordat Joëllei Brethes pentru nuvelă „La sorcière", iar

- Premiul „de la ville de Dombasle du Fantastique" (tot în valoare de 750 FF) lui Étienne Roux pentru nuvela „Fin de semaine".

Din francofonie pentru... anglofoni!

Universitatea din Liverpool posedă cea mai mare parte a arhivelor Olaf Stapleton şi cea mai importantă colecţie din Europa a Fundaţiei de Science Fiction. În acest context a fost conceput şi un program de pregătire pentru critica SF. *„Studenţilor li se cere să examineze aspectele formale şi tematice a unei întregi serii de opere aparţinînd acestui domeniu atît de divers şi de pasionant al literaturii".*

Programul include pentru studiu opere ale autorilor din secolul XX, cu precădere de limbă engleză, dar şi unele lucrări ale scriitorilor de pe bătrînul continent, printre care Evgheni Zamiatin şi Stanislaw Lem. *Pas mal, n'est-ce pas?*

P.S. la concursul de nuvele INFINI anunţat în JSF nr. 165/22-28 nov.

Ca nou membru al Asociaţiei INFINI (din 6 oct. a.c.) am primit din partea responsabililor acestui concurs, domnii Gilles DUMAY şi Alain HUET, precizări suplimentare privind acreditarea în concurs a lucrărilor provenind din ţările nonfrancofone. Ele sînt acceptate în principiu, cu următoarele condiţii:

1. Să nu fie traduceri ale unor texte apărute deja în ţara de proveniență;

2. Să respecte toate *„normele de prezentare"* specifice sistemului editorial francofon;

3. Să fie scrise într-o franceză literară fără greşeli şi corecturi (ceea ce în cazul textelor traduse din româneşte presupune *„necesitatea absolută"* a revizuirii lor de către *„un auteur, traducteur ou un réviseur de textes francofone"* înaintea redactării lor pentru trimitere).

Laurenţiu Antim TURCU